

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 60ο - ΤΕΥΧΟΣ 629 ●
● ΙΟΥΛΙΟΣ 2017 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Προσαγωγή ἀγάπης

Στὴν ἀγκάλη τῆς ἀγάπης Του

 Χριστὸς μᾶς ἀγάπησε καὶ μᾶς ἀγαπᾶ. Τὸ ἔργο τῆς εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας δέν ὑπῆρξε ἀπλό. Ἦταν ἔργο ταπεινώσεως καὶ διακονίας. Ἦλθε καὶ ὑπηρέτησε ἐμᾶς, πού τιμωρία μᾶς ἔπρεπε. Ὄταν κάποιος διαπράττει ἐγκλήματα, διατάσσεται ἡ βιαία προσαγωγή του στὰ ὄργανα τῆς τάξεως, στό δικαστήριον, στή φυλακή.

Ὁ Χριστὸς ἦλθε, γνωρίζοντας, ὡς παντογνώστης Θεός, ὅλα τὰ ἐγκλήματα μας! Δέν μᾶς συνέλαβε στὴν ἀγχόνη τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ μᾶς προσέλαβε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγάπης Του. Δέν μᾶς προσήγαγε βιαίως γιὰ ν' ἀπολογηθοῦμε, ἀλλὰ μᾶς προσήγαγε μέ στοργή στό Θεό Πατέρα γιὰ νά δικαιωθοῦμε.

Αὐτὴ τὴν εὐλογημένη, τὴ θεία προσαγωγή, παρουσιάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν προσαγωγήν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, ἐν ἣ ἐστήκαμεν, καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. ε' 2). Δηλαδή: Ὁ Χριστὸς μᾶς ὠδήγησε διὰ τῆς πίστεως στὴν εὐλογημένη κατάστασι τῆς χάριτος, ὅπου καὶ στεκόμαστε. Καὶ χαιρόμαστε γιὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι θά ἀπολαύσουμε τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ.

● Μᾶς προσήγαγε στὴ χάρι, μέ τὴ δική μας πίστι. Ἔγινε ὁ χειραγωγός μας. Μόνον μας δέν μπορούσαμε νά ἐπιστρέψουμε στό Θεό. Ἐμπόδιο καὶ ἡ ἀδυναμία μας, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰσχύνη μας. Ἀπόσιτος ὁ Θεός, ἄβατος ὁ οὐρανός. Κι ἂν ἀκόμη ἦταν προσιτός ὁ Θεός καὶ ἀνοικτός ὁ δρόμος πρὸς τὴ βασιλεία Του, καὶ πάλι δέν θά εἶχαμε τό θάρρος νά πορευθοῦμε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Γι' αὐτὸ ἦρθε ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, στὴ γῆ.

● Συνέβηκε στὴν περίπτωσί μας ὅ,τι συμβαίνει μέ τό ἔνοχο παιδί.

Ἔχει σκυμμένο τό κεφάλι. Δέν ἔχει δύναμι νά βαδίση πρὸς τόν πατέρα, ἀφοῦ ἔκανε ἀταξία μεγάλη. Καὶ ξαφνικά ἔρχεται ἡ μητέρα καὶ ἀναλαμβάνει νά μεσι-

τεύση στον πατέρα. Παίρνει τό παιδί από τό χέρι καί τό οδηγεί στον πατέρα. Προσαγωγή αγάπης!

Ἄπειρος μεγαλύτερη ἢ αγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ὅχι ἀπλῶς μεσιτεύει μέ τά λόγια, ἀλλ' «ἐξευμενίζει» τόν Πατέρα μέ τή θυσία Του. Πάσχει Ἐκεῖνος, γιά ν' ἀφαιρέση τήν ἐνοχή ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού μποροῦν πλέον νά πλησιάσουν, νά ἔρθουν στον οὐράνιο Πατέρα. «Χριστός ἄπαξ περί ἀμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπέρ ἀδίκων, ἵνα ἡμᾶς προσάγαγῃ τῷ Θεῷ» (Α' Πέτρ. γ' 18).

Οἱ μακράν ἐγιναν ἐγγύς

«Τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τήν χάριν ταύτην». Πάνω στό Σταυρό ἄπλωσε τά χέρια, γιά νά πάρη τούς ἀνθρώπους καί νά τούς φέρῃ στον Θεό. Προσῆχθη Ἐκεῖνος στό Σταυρό, γιά νά προσαχθοῦν οἱ ἀνθρωποι στον οὐράνιο. Εἶναι ἡ μυστηριώδης χειραγωγία τοῦ Σταυροῦ.

• Ἄλλ' ἂν Ἐκεῖνος ἀπλώνῃ τά χέρια τῆς αγάπης Του τά τρυπημένα, ἐμεῖς ὀφείλουμε ν' ἀπλώνουμε τό δικό μας χέρι, τό χέρι τῆς πίστεως. Ὅλα Ἐκεῖνος τά προσφέρει· ἐμεῖς μόνο τήν πίστι. Λέει σχετικά ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Τά μέν αὐτοῦ ποικίλα καί πολλά καί διάφορα· καί γάρ ἀπέθανε δι' ἡμᾶς καί κατήλλαξεν ἡμᾶς καί προσήγαγε καί χάριν ἔδωκεν ἄφατον· ἡμεῖς δέ τήν πίστιν εἰσηνεγκαμεν μόνον» (Ε.Π.Ε. 16β,620). Μετάφρασις: Τά τοῦ Χριστοῦ βέβαια πολλά καί ποικίλα, ἀφοῦ καί πέθανε γιά μᾶς, γιά νά μᾶς συμφιλιώσῃ, νά μᾶς ὀδηγήσῃ κοντά στον Θεό Πατέρα. Μᾶς ἔδωσε χάρι ἀνέκφραστη. Ἐμεῖς τό μόνο, πού προσφέρουμε, εἶναι ἡ πίστις.

• Ἡ προσαγωγή ὑπονοεῖ ἀπομάκρυνσι τοῦ ἀνθρώπου. Ἦμασταν οἱ «μακράν». Καί γίναμε οἱ «ἐγγύς» (Ἐφ. β' 13). Μᾶς βρῆκε πολύ μακρῶς. Εἶχαμε ἀποστατήσει καί πορευθῆ «εἰς χώραν μακράν, ζῶντες ἀσώτως» (Λουκ. ιε' 20). Καί ἦλθε καί μᾶς πήρε, γιά νά μᾶς φέρῃ κοντά.

• Ὁ ἴδιος πρῶτος διάνυσε τήν ἀνυπολόγιστη ἀπόστασι, πού χωρίζει τή γῆ ἀπό τόν οὐρανό, τόν ἀμαρτωλό ἀπό τόν Θεό. Εἶναι ἡ κένωσις τοῦ Θεοῦ. Ἐγινε ὁ Θεός «ἐγγύς», πολύ κοντά μας. Ἐγινε ὁ Ἐμμανουήλ.

Ἦλθε ἀνάμεσά μας. Καί μόνο; Μᾶς προσέλαβε ὅλους. Μᾶς πήρε πάνω Του· μᾶς φορτώθηκε. Τῆς προσαγωγῆς προηγείται ἡ πρόσληψις. Φορτώνεται κάποιος ἕνα βᾶρος καί τό μεταφέρει κάπου ἄλλου. Ὁ Χριστός φορτώθηκε τούς ἀνθρώπους μέ ὅλα τά βάρη τους, μέ ὅλα τά ἀμαρτήματά τους, καί τούς μετέφερε στον οὐρανό. Αὐτό εἶναι ἡ προσαγωγή τοῦ Χριστοῦ. Θά μπορούσαμε σταδιακά νά πούμε:

- Προσελήφθημεν, μέ τή σάρκωσί Του.
- Προσῆχθημεν στή χάρι, μέ τή σταύρωσί Του.
- Προήχθημεν στήν ἀνω ζωή, μέ τήν ἀνάστασί Του.

Μετά τήν προσαγωγή ἡ προαγωγή

Ἡ προσαγωγή τοῦ Χριστοῦ εἶναι προαγωγή δική μας. Μᾶς ὀδηγεῖ στή χάρι, στή λύτρωσι, ὄχι στή φυλακή, στήν τιμωρία. «Τήν προσαγωγήν ἐσχήκαμεν εἰς τήν χάριν».

• Ἡ νέα κατάστασις, πού μᾶς ὀδηγεῖ ὁ Χριστός, εἶναι ἡ χάρις. Ἄν βαδίζουμε καί δέν πέφτουμε, τό ὀφείλουμε στή χάρι. Κι ὅλη ἡ ζωή μας εἶναι ἕνα στήριγμα τῆς χάριτος.

• Καί ἡ προσπάθειά μας εἶναι νά βρισκώμαστε πάντοτε στό περιβάλλον τῆς χάριτος, δηλαδή, τῆς αγάπης, τοῦ φωτισμοῦ, τῆς θείας ἐνισχύσεως. Στεκόμαστε μέ τή χάρι καί στή χάρι.

Πῶς νά μή χαιρεσαι, ὅταν σέ παίρῃ ὁ Χριστός, σοῦ λύνη τά δεσμά καί σέ φθάνη σέ θεϊκή δόξα; Φαντασθῆτε τό ἐξῆς:

Κάποιος πλησιάζει ἕναν ὁδοιπόρο πληγωμένο, πεσμένο κατά γῆς, ἐγκαταλελειμμένο. Τοῦ ἀπλώνει τό χέρι:

- Τί θέλεις; τόν ρωτᾷ ὁ πληγωμένος.
- Νά σέ σηκώσω, θέλω.
- Καί πού θά μέ πᾶς;

—*Νά καθαρισθῆς. Νά ἐπουλωθοῦν οἱ πληγές σου, νά γιατρευθῆς.*

Μετά τό πρῶτο στάδιο ὁ πληγωμένος κοιτάζει μ' εὐγνωμοσύνη τόν εὐεργέτη του. Ἐκεῖνος ἀπλώνει πάλι τό χέρι του.

—*Τώρα ποῦ μέ πᾶς;*

—*Νά σέ κρατήσω θέλω, νά μή ξαναπέσης. Πρόσεξε, κοντά σου θάμαι. Ἄν ξαναπάθης τίποτε, φώναξέ με.*

Θυμᾶται τήν εὐεργεσία ὁ ὀδοιπόρος. Μά στήν πορεία του ξαναπέφτει. Τότε πάλι νιώθει τό χέρι τοῦ εὐεργέτου του.

—*Τί θέλεις; Δέν μέ βαρέθηκες; Φάνηκα ἀχάριστος. Δέν πρόσεξα.*

—*Γιά σένα ἔχω ἀπλωμένο τό χέρι μου. Ἐλα, πάλι θά σέ καθαρίσω. Μά πρόσεξε.*

Τά χρόνια περνοῦν. Κι ἔρχεται ἡ στιγμή, πού αἰσθάνεται τό χέρι τοῦ εὐεργέτη πύο σταθερό. Δέν τόν ἀφήνει καθόλου.

—*Τελικά ποῦ θά μέ πάη ἡ ἀγάπη σου;*

—*Ἐλα, ἦλθε ἡ ὥρα γιά τή δόξα. Θά δοξασθῆς αἰώνια...*

● Πῶς νά μή χαίρεται ὁ πληγωμένος γιά ὄλη αὐτή τήν «προσαγωγήν»;

● Πῶς νά μή χαίρωνται οἱ πιστοί, πού συνεχῶς ὁ Χριστός ἀπλώνει τό χέρι, τή χάρι; Καθαρίζει, λυτρώνει, συγχωρεῖ, καί τελικά ὀδηγεῖ στή δόξα.

Νά γιατί λέει ὁ Παῦλος: «Καί καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. ε' 2). Τό «καυχώμεθα» ἔχει τήν ἔννοια τοῦ «χαιρόμεθα».

Χαιρόμαστε γιά τά παρόντα, χαιρόμαστε καί γιά τά μέλλοντα, πού ἡ ἐλπίδα μᾶς τά κάνει παρόντα. Τά ἀπολαμβάνουμε μέ τήν ἐλπίδα.

● Ἐχουμε ἐλπίδα. Ὅσο ζοῦμε, μέ τήν ἐλπίδα ἔχουμε σωθῆ (Ρωμ. η' 24). Ὅταν φύγουμε ἀπ' αὐτή τή ζωή, θά ἔχουμε τήν «ὑπόστασιν» τῶν ἐλπυζομένων (Ἑβρ. ια' 1). Ἄρα δέν θά ὑπάρχη ἀνάγκη ἐλπίδας, ὅπως ἄλλωστε δέν θά ὑπάρχη ἀνάγκη πίστεως.

● Ἡ πίστις ἀναφέρεται κυρίως σέ μή βλεπόμενες πραγματικότητες.

● Ἡ ἐλπίδα κυρίως ἀναφέρεται σέ μελλοντικές πραγματικότητες.

Σίγουρος γιά τά χρήματά του εἶναι ἐκεῖνος, πού τά ἔχει καταθέσει σέ τράπε-

ζα μεγάλης ἐγγυήσεως. Πύο σίγουρος εἶναι ὁ ἄνθρωπος γιά τήν ἐλπίδα του, ἀφοῦ αὐτή ἔχει κατατεθῆ στόν οὐρανό. Ἄντίκρυσμα τῆς ἐλπίδας μας εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι «ἡ ἐλπίς ἡ ἀποκειμένη ἡμῖν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Κολοσ. α' 5).

Θλίψις - πηγὴ χαράς!

Εἶναι τόση ἡ χαρά γιά τή δόξα τοῦ οὐρανοῦ, στήν ὁποία μέ βεβαιότητα ἐλπίζουμε, ὥστε ὄλα ὅσα ὀδηγοῦν σ' αὐτήν μέ χαρά τά ζοῦμε ἐδῶ, ἔστω κι ἂν φαίνωνται λυπηρά. Ἡ ἀνθρωπίνη δόξα διαφέρει ἀπό τή θεία δόξα καί ὡς πρός τή διάρκεια. Ὅσο δοξασμένος κι ἂν εἶναι κάποιος, δέν μπορεῖ ν' ἀποφύγη τήν ἐκθρόνισι ἀπό τή δόξα. «*Ταχέως αὐτῆς ἐκπίπτει· κἂν μή ἄνθρωπος ἀφέληται, θάνατος ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται πάντως*» (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 16β, 622). Μετάφρασις: Σύντομα χάνει ὁ ἄνθρωπος τήν ἐξουσία καί τή δόξα. Κι ἂν ἀκόμα ἄνθρωποι δέν τοῦ τήν ἀφαιρέσουν, ὅμως ὀπωσδήποτε θά ἐπέλθῃ ὁ θάνατος καί θά τοῦ τήν ἀρπάξη.

● Δέν συμβαίνει τό ἴδιο μέ τή δόξα τοῦ χριστιανοῦ. Κανείς δέν μπορεῖ νά τοῦ τήν ἀφαιρέση. Τίποτε δέν μπορεῖ νά μειώση τή χαρά της, οὔτε καί σέ τούτη τή ζωή. Ὁ ἀπόστ. Παῦλος ἀναφέρεται καί στή χαρά ἀπό τίς θλίψεις: «*Καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονήν κατεργάζεται, ἡ δέ ὑπομονή δοκιμήν, ἡ δέ δοκιμή ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίς οὐ καταισχύνει*» (Ρωμ. ε' 3-5). Οὔτε ἡ θλίψις, οὔτε ἡ στενοχώρια, οὔτε τό μαρτύριο μποροῦν νά μειώσουν τή χαρά τοῦ πιστοῦ!

● Ἡ θλίψις γιά τόν Χριστό καί ἐν Χριστῷ εἶναι πηγὴ χαράς.

Ὅταν ἓνα μάθημα εἶναι τόσο βασικό, ὥστε ἀριστεῦντες σ' αὐτό νά παίρνουμε μεγάλο βραβεῖο, χαιρόμαστε ὅταν ἀσκούμαστε καί στό μάθημα αὐτό. Ἡ θλίψις εἶναι βασικό μάθημα στή ζωή μας. Ἐπειδή δέν τό ἔχουμε διδαχθῆ καί δέν τό ἔχουμε ἀγαπήσει καί δέν ἔχουμε ἀσκηθῆ καταλλήλως, γι' αὐτό

πληττουμε καί μόνο μέ τή σκέψι, ὅτι μπορεῖ νά μᾶς ἐπισκεφθῆ. Ὅποιος γνωρίζει τή σημασία τοῦ μαθήματος τῆς θλίψεως για τήν πνευματική μας ζωή καί τή γλυκύτητα, πού τελικά παράγεται ἀπ' αὐτήν, αὐτός χαίρεται καί προτοῦ ἀπολαύσει αὐτή τήν τελική γλυκύτητα!

- Οἱ ἀθλητές χαίρονται, ὅταν λαμβάνουν τά ἔπαθλα. Οἱ χριστιανοί χαίρονται καί πρὶν χαίρονται γιά τόν πόνο, πού θά τοὺς χαρίσει τά ἔπαθλα.

Τά στάδια τοῦ ἁγίου μαθήματος - παθήματος:

- Ἡ θλίψις γεννάει τήν ὑπομονή. Δωρεά τοῦ Θεοῦ ἡ θλίψις.

- Ἡ ὑπομονή γεννάει τή δοκιμή. Πῶς θά δοκιμασθοῦμε; Ἄδοκιμοι δέν περνᾶμε στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἡ Μονή τοῦ Θεοῦ ἔχει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους «δοκίμους», ὅσα χρόνια κρατάει ἡ ἐπί τῆς γῆς ζωή. Γίνονται «μεγαλόσχημοι», μόλις περάσουν τήν πύλη τοῦ θανάτου καί εἰσέλθουν στήν αἰώνια ζωή!

- Ἡ δοκιμή γεννάει τήν ἐλπίδα.

- Ἡ ἐλπίδα «οὐ καταισχύνει». Δέν εἶναι φροῦδα ἐλπίδα. Δέν διαψεύδονται οἱ προσδοκίες μας. Ὁ Χριστός «ὑπέμεινε σταυρόν αἰσχύνης καταφρονήσας» (Ἐβρ. ιβ' 2). Ἡ δική μας ὑπομονή καί σταυρός σάν τοῦ Χριστοῦ ὀδυνηρός δέν εἶναι, ἀλλά καί στήν ἐλπίδα τήν ἀκαταίσχυνη, τή βεβαία, ὀδηγεῖ.

- Ἡ θλίψις εἶναι βασικός ὁρος γιά τή σωτηρία, ἀφοῦ «διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Πράξ. ιδ' 22). Τή θλίψι δέν τήν ἐπιζητεῖ ὁ χριστιανός, ἀλλ' ὅταν ἔρχεται, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, τήν ὑπομένει. Καί μάλιστα «καυχόμενος», δηλαδή μέ μυστηριώδη χαρά!

Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης

Γιατί ἡ ἐλπίδα μας εἶναι βεβαία, δηλαδή, δέν θά μᾶς ντροπιάσει; Ἀπλῶστα διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξάντλητη. Εἶναι χάρις πλοῦσια. Εἶναι πλημμύρα οὐράνια. Δύο φορές ὁ Θεός ἔκανε κατακλυσμό!

- Τή μία, γιά νά τιμωρήσει τήν ἀσέβεια τῆς γῆς· ἦταν ὁ κατακλυσμός τῆς ὀργῆς Του.

- Τήν ἄλλη, γιά νά σώσει τοὺς ἀμαρτωλούς τῆς γῆς· ἦταν καί εἶναι ὁ κατακλυσμός τῆς στοργῆς Του, ὁ κατακλυσμός τῆς ἀγάπης Του.

Δέν ἔσταξε ἀπό τόν οὐρανὸ σταλαγματιές ἀπλῶς ἀγάπης.

Ἐρριξε τήν ἀγάπη Του σάν πλοῦσια βροχή.

Ἄνοιξε τοὺς κρουνοὺς τοῦ ἐλέους Του.

- Πλημμύρισε μέ τήν ἀγάπη Του τόν κόσμον. Ἡ ἀγάπη πλέον «ἐκκέχυται». Ξεχύνεται. Εἶναι ἀπό τίς πιό θαυμάσιες καί συγκινητικές εἰκόνες τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐκδηλώνεται στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρωμ. ε' 5). Δηλαδή: Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ξεχύνεται στίς καρδιές μας μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, πού μᾶς δόθηκε.

- Ἡ ἀγάπη ξεχύνεται παντοῦ καί ἀπό παντοῦ. Ἀλλά κυρίως ξεχύνεται ἀπό τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἀένας πηγὴ ἀγάπης.

- Ἀφειδώλευτη ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Καθαρίζει καί δροσιζει. Ποτίζει καί ἀναπαύει.

- Αὐτή τήν ὑπερκόσμια, τήν ἐν Χριστῷ ἀγάπη, δέν μπορεῖ ὁ κόσμος νά τή νοήσει καί νά τήν ἐκτιμήσει. Μόνο ὅσοι ἔχουν Πνεῦμα Ἅγιο ζοῦν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ: «Διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν».

- Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ὅλα μᾶς τά δίνει. Μᾶς δίνει καί τήν ἀπόλαυσι τῆς ποικίλης ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἄρχιμ. Δαυιήλ Γ. Ἀεράκης

«Σκοτώνουν άθωα βρέφη κάνοντας τό κέφι τους»

Μητροπολίτου Σιατίστης π. Παύλου

Πρίν από μερικά χρόνια μετά από μιά μεγάλη γιορτή ένα νέο ζευγάρι μέ κάλεσαν στό σπίτι τους γιά καφέ. Τό ζευγάρι είχε τότε δυό παιδιά. Καθισμένοι στό ὄμορφο μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ ἤ νεαρή σύζυγος μέ ἐρωτᾶ, γιά λογαριασμό κάποιας φίλης της, ὅπως μοῦ εἶπε, ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας γιά τίς ἐκτρώσεις.

Τῆς εἶπα, ὅτι γιά νά καταλάβει τή θέση τῆς Ἐκκλησίας, πρέπει νά ἀπαντήσῃ σ' ἕνα ἐρώτημα: Τό ἔμβρυο, πού ἔχει συλληφθεῖ στή μήτρα μιᾶς γυναίκας, τί ἀνθρωπολογική ταυτότητα ἔχει; Εἶναι πλήρης ἄνθρωπος, πού ἐξελίσσεται, ἤ εἶναι ἕνα ἀνθρωποειδές πού περιμένει τόν ἥλιο ἢ τόν ἀέρα γιά νά λάβει ὑπόσταση, νά γίνῃ πλήρης ἄνθρωπος;

Τῆς ἐξήγησα, ὅτι ἡ Ἐκκλησία λέει, ὅτι εἶναι **πλήρης ἄνθρωπος** ἐξ ἄκρας συλλήψεως. Γι' αὐτό θεωρεῖ, ὅτι ἡ **ἐκτροπή** εἶναι καταστροφή τῆς ζωῆς. Εἶναι **ἐγκλημα**, καί μάλιστα εἰδεχθές, γατί στρέφεται ἐναντίον τοῦ πιό ἀθώου καί τοῦ πιό ἀνυπεράσπιστου πλάσματος στόν κόσμο. Ἡ συζήτησή μας τελείωσε ἐκεῖ.

Πέρασαν δυό χρόνια ἀπό τότε καί τήν ἴδια μέρα καί γιορτή δέχθηκα πάλι τήν ἴδια πρόσκληση ἀπό τά ἴδια πρόσωπα καί τήν ἀποδέχθηκα. Καθώς ἐτοιμαζόταν ὁ καφές, γιά νά μήν εἶναι μόνη ἡ σύζυγος, καθίσαμε στήν ἀρχή στήν κουζίνα. Ἀλλά ἐκεῖ κυκλοφοροῦσε καί ἕνας μπόμπιρας, ἕνα μικρό παιδάκι, πού προσπαθοῦσε νά σταθεῖ στά πόδια του.

Ἐπεχείρησα νά χαϊδέψω τό κεφαλάκι του, ὅταν ἀκούω τή μητέρα του νά μοῦ λέγει: «Ἄν αὐτός ζεῖ, τό ὀφείλει σέ σᾶς» καί μοῦ ἀποκάλυψε ὅτι τό πρό δύο ἐτῶν ἐρώτημα ἀφοροῦσε στήν ἴδια.

Ἐπάνω στό τραπέζι βρισκόταν ἕνα μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ. Εἶπα, λοιπόν, στή μητέρα: «*Πάρτο καί σφάχτο*»!

Ἡ μητέρα ἀντέδρασε σάν νά τήν χτύπησε ἠλεκτρικό ρεῦμα. Τί κουβέντα -μοῦ λέγει- εἶναι αὐτή πού εἶπατε; Γιατί σοῦ φαίνεται φρικτή; τῆς ἀπάντησα. Μά σοβαρολογεῖτε, πάτερ; *Ναί*, τῆς εἶπα, σοβαρολογῶ, γατί θέλω τώρα νά καταλάβεις καλά αὐτό

πού θά ἔκανες τότε. Βλέπεις ποῖο παιδί θά κατέστρεφες; Τώρα σοῦ φαίνεται φρικτό, τότε δέν θά ἦταν;...

Πρίν λίγο καιρό μιά φωτογραφία ἔκανε τό γύρο τοῦ κόσμου. Μικρό παιδάκι ξεβράσθηκε στίς ἀκτές! Τό μικρό προσφυγόπουλο πέθανε στό δρόμο πρὸς τήν ἐλευθερία. Δικαιολογημένος ὁ ἀποτροπιασμός. Τό μέγεθός του ὅμως ἀνάλογο πρὸς τήν ὑποκρισία τοῦ πολιτισμένου κόσμου, καθὼς καί πολλῶν δικῶν μας.

Ὅλοι αὐτοὶ πού χρησιμοποιοῦσαν τήν εἰκόνα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ γιά νά κατηγορήσουν τούς ἄλλους σάν ἐνόχους, ἀρνοῦνται νά κοιτάξουν μιά ἀκόμη φωτογραφία, γιά τήν ἀκρίβεια ἕνα βίντεο μέ τόν τίτλο «**σιωπηλή κραυγή**». Τό βίντεο εἶναι ἡ κινηματογράφηση μιᾶς ἐκτροπῆς ἀπό ἕνα γατρό. Ἡ εἰκόνα τοῦ πνιγμένου προσφυγόπουλου ὠχρίᾳ μπροστά στό βίντεο αὐτό.

Τό ταλαίπωρο πλάσμα τουλάχιστον ἦταν ἀρτιμελές. Ἐκεῖ ἕνα ἄλλο παιδάκι κομματιάζεται κυριολεκτικά καί δολοφονεῖται ἀδίστακτα, γατί εἶναι **ἀνεπιθύμητο!** Τό προσφυγόπουλο πνίγηκε, γατί κάποιοι δέν μπόρεσαν νά τό σώσουν. Στίς ἐκτρώσεις, κάποιοι συνειδητά δολοφονοῦν.

Μιά κοινωνία, μιά δημοσιογραφία, ἐπίσημοι ἄρχοντες, ἀγανακτοῦν δῆθεν στή θέα τοῦ πνιγμένου παιδιοῦ καί σιωποῦν στήν ἐξόντωση χιλιάδων παιδιῶν ἀπό τούς ἴδιους τούς ψευτοαγανακτισμένους. Σκεφθήκατε, πόσες Ἑλλάδες ἔχουμε ἀφανίσει;

Εἶναι ἐντυπωσιακή μιά κοινωνία, πού χύνει κροκοδείλια δάκρυα γιά τά παιδιά πού πνίγονται ἢ πού πεθαίνουν ἀπό τήν πείνα, ἀλλά διεκδικεῖ τό δικαίωμα **νά τά σκοτώνει** πρίν ἔλθουν στόν κόσμο!

Εἶναι **ἀπάνθρωπη** μιά κοινωνία, πού στό βωμό τῆς ἀνεύθυνης ἀπόλαυσης θυσιάζει ἀνθρώπινες ζωές καί ἀπαιτεῖ τό δικαίωμα αὐτό νά τό ἔχει ἀνενόχλητη. Καί ἀπό τήν ἄλλη πλευρά καταδικάζει σέ βαρύτερες ποινές (καλά κάνει) αὐτούς πού κακοποιοῦν ἕνα ζῶο!

Ἡ κακοποίηση **ζῶων** ἀπαγορεύεται. Ἡ

κακοποίηση και ή δολοφονία ανθρώπων βρεφικής ηλικίας επιβραβεύεται και επαινείται δημοσίως! Η κυρία ή η δεσποινίς, που δολοφόνησε τό άθώο παιδί μέσα της, μπορεί νά διαμαρτύρεται γιατί κακοποιήθηκε τό... **σκυλάκι** της!

Μιά Βουλή, που νομοθετεί και καταδικάζει τήν κακοποίηση ζώων, μέ ποιό ήθικό ανάστημα επικροτεί τήν δολοφονία άθώων υπάργων, τήν νομιμοποιεί και τήν πληρώνει; Ποιός πολιτισμός μπορεί νά επικροτεί τήν δολοφονία χιλιάδων άθώων, τών πιό **άνυπεράσπιστων** ανθρώπινων πλασμάτων και νά μήν είναι αυτός, ό πολιτισμός τής βαρβαρότητας;

Η παράνοια μιās έξουσίας και μιās κοινωνίας συνίσταται στό νά αύστηροποιούν τή νομοθεσία που προστατεύει τά ζώα και νά χαλαρώνουν αύτήν που άφορά στήν άξία τής ανθρώπινης ζωής. Μιά τέτοια έξουσία είναι **άνήθικη** και μία τέτοια κοινωνία είναι **βρώμικη**. Από πότε τό νά σκοτώσεις ένα παιδί έξω από τήν μήτρα τής μητέρας του είναι έγκλημα, ενώ τό νά σκοτώσεις μέσα σ' αύτήν είναι πράξη προόδου και πολιτισμού;

Είναι **ύποκρισία μεγατόνων**, όταν βλέπεις ένα παιδικό πτώμα στήν άκρογιαλιά πνιγμένο όχι μόνο από τή θάλασσα, αλλά και από τήν άδιαφορία ανθρώπων έγκληματιών μέ γραβάτα και κοστούμι, αλλά νά επιδοκιμάζεις τόν θρυμματισμό τής κεφαλής και τών όστών άθώων υπάργων στό βωμό τής απόλαυσης και του δολοφονικού έγωκεντρισμού.

Μιά τέτοια κοινωνία δικαιούται νά ευτυχήσει; Ένας τέτοιος λαός μπορεί νά περιμένει καλύτερες ήμέρες; Ποϋ είναι οί ύποκριτές τής υπεράσπισης τών **άνθρωπινων δικαιωμάτων**; Τά άγέννητα, αλλά ζωντανά παιδιά, δέν έχουν δικαιώματα και έχουν δικαιώματα τά σκυλιά και τά γατιά; Και όλοι αύτοί είναι προοδευτικοί ή άθλιοι;

Ποιός πατέρας και ποιά μάνα δικαιούνται νά άπαιτούν τό σεβασμό και τήν αγάπη τών παιδιών τους, όταν αύτά μαθαίνουν ότι ζούν όχι από τήν αγάπη τών γονιών τους, αλλά από τήν τύχη, γιατί γεννήθηκαν πρώτα ή δεύτερα, ενώ αν είχαν γεννηθεί τρίτα ή τέταρτα, οί «καλοί τους» γονείς θά είχαν θρυμματίσει τά κεφαλάκια τους;

Μιά κοινωνία, που στηρίζεται στήν άδικία και στήν άπανθρωπία, μία κοινωνία και μία έννομη τάξη, που δέν σέβεται τά δικαιώματα τών υπαρκτών, αλλά άγέννητων παιδιών, είναι **κοινωνία παρακμής**.

Τούτη τήν ώρα τό ύπ' άριθμ. 1 πρόβλημα τής Πατρίδος μας, ή βόμβα στά θεμέλιά της, είναι ή **ύπογεννητικότητα** ή άλλιώς τό **δημογραφικό** πρόβλημα. Η πατρίδα μας δέν κινδυνεύει από έξωτερικούς έχθρους. Οί έχθροί είναι έντός τών τειχών. Βρίσκονται σέ σπίτια, στά ύπουργικά γραφεία και στά βουλευτικά έδρανα, στά νοσοκομεία και στά μαιευτήριά μας. Αύτή είναι ή ώμή, ή ώμότατη άλήθεια. Δέν υπάρχουν καλύτεροι συνεργάτες τών όποιων έχθρών τής πατρίδος από έμάς τούς Έλληνες.

Δέν υπάρχουν πιό επικίνδυνοι ύπονομευτές και του άσφαλιστικού και του έργατικού και του συνταξιοδοτικού προβλήματος τής χώρας, από τούς ανθρώπους τής έξουσίας, που έχουν **στοχοποιήσει τήν πολύτεκνη οίκογένεια** και τούς πολίτες στήν δική τους τή ζωή. Μόνοι μας και μέ τίς πράξεις μας σχετικοποιούμε τήν άξία τής ανθρώπινης ζωής.

Μέ ποιά φόντα, λοιπόν, θά παραστήσουμε τούς προοδευτικούς και θά κατηγορήσουμε αύτούς, που μέ τά όπλα του θανάτου σκοτώνουν νέα παιδιά, όταν αύτοί οί ίδιοι σκοτώνουν τά δικά τους παιδιά;

Αύτή δέν είναι και ή βασικότερη αίτία τής άθείας τών πολλών; Έπειδή ό Θεός μάς λέγει ξεκάθαρα, ότι «ούκ έξεστί σοι», δηλαδή, δέν σου επιτρέπεται νά καταστρέψεις τήν ανθρώπινη ζωή, γι' αυτό τόσο άνετα και τόσο επιπόλαια κάποιοι λένε «δέν υπάρχει Θεός», για νά μπορούν άνετα νά σκοτώνουν άθώα βρέφη κάνοντας τό κέφι τους.

Ίσως κάποιοι θεωρήσουν σκληρά και προκλητικά αύτά τά λόγια. Ναι, λοιπόν, αυτό θέλω, νά προκαλέσω τήν σκληρότητα όλων όσων είναι υπεύθυνοι για τή σύγχρονη γενοκτονία τών εκτρώσεων.

Νά υπερασπιστώ αύτά τά παιδιά, που όπως γράφει ή Ίωάννα Σκαρλάτου, στό έξαιρετικό πόνημά της, «Τά Μωρά τής Λίμνης» κλαίνε άσταμάτητα, γιατί δέν έχουν μάτια για νά δούν, δέν έχουν χείλη και στόμα νά χαμογελάσουν. Τά κατέστρεψαν οί γιατροί μέ τήν έντολή τών γονιών τους.

Καλωσόρισμα τοῦ Χριστοῦ

● **Καλῶς τον!** Εἶσαι δικός μου. Θά σέ ὁμολογήσω. Θά σέ συστήσω στόν Πατέρα. Θά σέ κατατάξω μέ τούς ἁγίους.

Λόγια πού ἀπευθύνει μέ γλυκύτητα ὁ Κύριος ὡς Κριτής, ὅταν μιᾶ ψυχῆ φεύγει ἀπό τούτη τή ζωή. Ἔσ δοῦμε ποιούς καί πῶς καλωσορίζει ὁ Χριστός τούς δικούς Του, αὐτούς πού ἤθελαν νά εἶναι δικοί Του, ἀληθινοί χριστιανοί.

● **Καλῶς τόν ἅγιό μου!** Εἶχες ἀρετές. Μά πρό παντός εἶχες **ὁμολογία**. Δέν ντράπηκες μπροστά στους ἀνθρώπους νά μιλήσης γιά τό ὄνομά μου. Δέν ντράπηκες νά φανῆς διαφορετικός σέ ὅλα, στή γλῶσσα, στήν ἐμφάνισι, στό ντύσιμο, στή συμπεριφορά. Δέν ντράπηκες, ὅταν οἱ ἄλλοι σέ χλεύαζαν γιά τήν πίστι, ἐσύ νά χαίρεσαι καί νά μιλάς μέ θάρρος.

● **Καλῶς τόν ἅγιό μου!** Εἶχες ἀρετές. Μά πρό παντός εἶχες ὠραία καί **ἀγία φιλία**. Εἶσαι φίλος μου. Πάνω ἀπό ὅλες τίς φιλίες εἶχες τή δική μου φιλία. Κατάλαβες, ὅτι ἐγώ εἶμαι ὁ Καλός σου φίλος, ὅτι σέ ἀγάπησα καί θυσιάστηκα γιά σένα. Καί σύ εἶπες: Πάνω ἀπό πατέρα καί μητέρα ἔχω τόν Χριστό. Ὅταν ἦρθες στό **δίλημμα**: Χριστό ἢ γονεῖς, εἶπες: Χριστό! Γιατί θυμήθηκες τό «Ὁ φίλων πατέρα ἢ μητέρα ὑπέρ ἐμέ οὐκ ἔστι μου ἄξιος».

Ναί, πάνω ἀπό τούς οικογενειακούς δεσμούς βρίσκεται ἡ σχέση τοῦ ἀτόμου μέ τό Χριστό. Καί αὐτό ἰσχύει γιά κάθε φιλία. Ὅταν οἱ φίλοι ἀντιστρατεύονται τό Χριστό, μύριες φορές προτιμῶ τό Χριστό. Οἱ φίλοι τοῦ κόσμου εἶναι ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ. Τί θά μοῦ δώση μιᾶ φιλία χωρίς Χριστό;

...Συνεχίζεται τό **καλωσόρισμα**:

● **Καλῶς τόν ἅγιό μου!** Καλῶς τήν ἁγία μου! Καλῶς τούς ἁγίους μου! Εἶχατε ἀρετές. Μά πρό παντός σηκώσατε **σταυρό**. —Ἐλάτε, ἄγγελοί μου καί φωνάξτε «ἄξιος»!

Δέν ἀγάπησαν ἀπλῶς τό Σταυρό μου. Δέν ἀσπάστηκαν ἀπλῶς τό σταυρό μου. Δέν φόρεσαν σάν στολίδι ἕνα σταυρό στό λαιμό. Δέν καμάρωναν μ' ἕνα σταυ-

ρό στό στήθος. Αὐτά εἶναι εὐκόλα. Κάποτε καί τυπικά καί ἐπιδεικτικά.

Αὐτοί οἱ ἅγιοί μου σήκωσαν καθέναν τό δικό του **σταυρό**. Ἄνηφόρα ἡ ζωή τους, μέ βαρῦ σταυρό. Δυσκολίες ἡ ζωή τους, μέ **βαρῦ σταυρό**.

Ὅλοι αὐτοί ἄκουσαν καί βίωσαν τό λόγο τοῦ Χριστοῦ: «Ὅς οὐ λαμβάνει τόν σταυρόν αὐτοῦ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος...».

● Ἐλα, καλῶς τήν τήν ἁγία αὐτή **γυναῖκα**. Τήν βλέπετε; Ὅλοι τῆς φωνάζανε «ρίξτε τό παιδί!» Καί ὁ ἄντρας τῆς ἀκόμα ἀπειλοῦσε: —Θά σέ χωρίσω ἂν δέν κάνης **ἔκτρωσι**!... Καί αὐτή; Ὅχι, ἐπέμενε! Ἀντιστάθηκε! Σήκωσε τό σταυρό τῆς **τεκνογονίας**. Τό γέννησε τό παιδί.

● Ἐλάτε, καλῶς τους τούς δύο ἁγίους μου. Εὐλογημένο **ἀνδρόγυνο**. Σήκωσαν τό σταυρό τῆς **πολυτεκνίας**.

● Καλῶς τόν καί τόν ἄλλον ἅγιό μου! λέει ὁ Χριστός. Ἐλα, φτάνει! Ἀρκετά σήκωσες τό σταυρό τοῦ **πόνου**. Ποτισμένος μέ δάκρυ καί μέ αἷμα σταυρός!

Στή **λεωφόρο** τοῦ οὐρανοῦ ὀδηγεῖ μονάχα τό ἀνηφορικό **μονοπάτι** τοῦ Σταυροῦ.

● **Καλῶς τόν ἅγιό μου!** Εἶχες ἀρετές. Μά πάνω ἀπό ὅλα **ἀκολουθοῦσες** τά **χνάρια** μου. Τίποτε δέν ἔκανες, πού δέν θά τό ἔκανα ἐγώ. Εἶσαι σάν τούς **Ἀποστόλους** μου, πού μέ ἀκολούθησαν πιστά.

● **Καλῶς τούς ἁγίους μου!** Εἶχατε ἀρετές. Μά ἐσεῖς εἶχατε καί μιᾶ προτίμησι. Θέλατε νά εἶσατε **τελευταῖοι!**

Γιά μένα, λέει ὁ Χριστός, «πολλοί ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καί ἔσχατοι πρῶτοι» (Ματθ. ιθ' 30). Στό Νέο Κόσμο θά δοῦμε τή μεγάλη **ἀνατροπή**. Οἱ πρῶτοι θά γίνουν τελευταῖοι. Οἱ τελευταῖοι, οἱ ταπεινοί, θά λάμπουν.

Δείξαμε καί μερικούς ἀπ' αὐτούς πού καλωσορίζει ὁ Κύριος. Τιμῆ στόν Ἅγιο **Ὁμολογητή**, στόν Ἅγιο **Θαρραλέο**, στόν Ἅγιο **Φίλο**, στόν Ἅγιο **Σταυροφόρο**, στόν Ἅγιο **Πονεμένο**, στόν Ἅγιο **Ἀκόλουθο**, στόν Ἅγιο **Ἐσχατο**. Μακάρι νά τους μοιάσουμε! Μακάρι **νά μᾶς καλωσορίσῃ** ὁ Χριστός, ὅπως ἐκείνους.

π. Δ.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Τό Βάπτισμα, σταυρός και ανάστασις

Υπάρχει ένα γεγονός στή ζωή τῶν χριστιανῶν, πού θά ἔπρεπε νά ἐμποδί-
ζη τήν ἐμμονή στήν ἁμαρτία, ἀκόμα καί νά ἀποκλείη τελείως τήν ἁμαρ-
τία. Εἶναι τό **βάπτισμα**. Δέν εἶναι μία τυπική τελετή τό βάπτισμα. Εἶναι
μία δυναμική ἐνέργεια. Εἶναι ἕνας **θάνατος** καί μία **ἀνάστασις**. «Οἵτινες
ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτία, πῶς ἐτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;» (Ρωμ. στί 2).

Θάνατος τῆς ἁμαρτίας τό βάπτισμα. Πῶς;

- Ὄταν ἕνα ρούχο βρώμικο πλένεται, παύει νά εἶναι λερωμένο. Τό βά-
πτισμα ἔχει πάντοτε σχέσι μέ τήν **κάθαρσι**. Εἶτε συμβολικά, εἶτε πραγματι-
κά, ὅλων τά βαπτίσματα συνδέονται μέ τήν κάθαρσι. Τό βάπτισμα τοῦ Προ-
δρόμου ἔδειχνε τόν **πόθο** γιά κάθαρσι. Τό βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ **χαρίζει**
αὐτή τήν κάθαρσι.

Γιά νά καθαρισθῇ ἕνα πολύ μολυσμένο ἔνδυμα, πρέπει καί **ζεστό** νά εἶναι
τό νερό, ἀλλά καί **ἀπορρυπαντικό** νά περιλαμβάνη. Τό νερό τῆς **κολυμβή-
θρας**, εἶναι ζεστό. Ὄχι στή φυσική μόνο, ἀλλά κυρίως στήν πνευματική θεο-
μοκρασία. Τό ἔχει θερμάνει τό **πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**. Καί περιλαμβάνει
τό ἀπορρυπαντικό, πού καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία. Εἶναι τό **Αἷμα** τοῦ Κυ-
ρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ,
τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας» (Α΄ Ἰωάν. 1,7).

- Στό βάπτισμα βρίσκεται καί ὁ **Σταυρός** τοῦ Κυρίου. Ὄχι ἀπλῶς, διότι
σταυροειδῶς ὁ πρεσβύτερος ἢ ὁ ἐπίσκοπος εὐλογεῖ τό νερό τῆς κολυμβή-
θρας, ἀλλά κυρίως διότι ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ τελεῖται τό
βάπτισμα. Γιατί σταυρώθηκε ὁ Χριστός; Γιά νά καθαρισθοῦμε ἡμεῖς ἀπό
τήν ἁμαρτία. Νεκρώθηκε Ἐκεῖνος σωματικά, γιά νά νεκρωθοῦμε ἡμεῖς
πνευματικά. Στό σταυρικό θάνατο τοῦ Χριστοῦ μᾶς καθιστᾶ **μετόχους** τό
βάπτισμα: «Ἡ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν
θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;» (Ρωμ. στί 3).

- Ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου εἶναι ἕνα βάπτισμα. Ἐμεῖς βαπτίζομαστε στό νε-
ρό, τό ἁγιασμένο βέβαια, τό πυρακτωμένο ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, τό χαρι-
τωμένο, τό καθαρικό, πάντως στό **νερό**, ἀφοῦ σωματικά δέν ὑποφέρουμε,
δέν πονᾶμε, δέν προσφέρουμε αἷμα, ὅταν βαπτίζομαστε. Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ
Ἰησοῦς Χριστός, βαπτίσθηκε στό **Αἷμα**. Λούστηκε μέσα στό Αἷμα. Γι' αὐτό
καί ὅταν οἱ δύο μαθητές (Ἰάκωβος καί Ἰωάννης) τοῦ ζήτησαν κοσμικές
πρωτοκαθεδρίες, Ἐκεῖνος τούς συνέστησε τό **Σταυρό** Του! Καί τόν ὠνόμασε
βάπτισμα. «Τό μέν ποτήριον ὃ ἐγώ πίνω, πίεσθε, καί τό **βάπτισμα**, ὃ ἐγώ βα-
πτίζομαι, βαπτισθήσεσθε. Τό δέ καθῆσαι ἐκ δεξιῶν καί ἐξ εὐωνύμων οὐκ
ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται» (Μάρκ. ι' 39-40).

Βαπτίσθηκε ὁ Χριστός στόν Ἰορδάνη, γιά νά ὑποδείξη τήν **ἀναγκαιότη-
τα** τοῦ βαπτίσματος. Βαπτίσθηκε καί στή θάλασσα τῶν παθημάτων τοῦ
Σταυροῦ, γιά νά καταστήσῃ τό δικό μας βάπτισμα **σωτηριῶδες**.

- Σταυρός εἶναι τό βάπτισμα. Ἄς μὴ βλέπουμε τό **σημερινό βάπτισμα**,
πού δυστυχῶς δέν στοιχίζει πνευματικά τίποτε, πού δέν προϋποθέτει ἔμ-
πονη **μετάνοια** καί ἠρωική ἀπόφασι σκληροῦ **χριστιανικοῦ ἀγῶνα**.

Σήμερα βαπτίζονται σέ βρεφική ηλικία τά παιδιά. Καί **τελείται** βεβαίως τό μυστήριο καί ἐντάσσονται τά βρέφη στά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλά «**δυνάμει**», ὄχι «**ἐνεργεία**». Δηλαδή, ἔχει τό παιδί ὅλη τή δυνατότητα, ὡς βαπτισμένος χριστιανός, νά συνειδητοποιήσῃ τήν ιδιότητά του, ν' ἀγωνισθῇ, ὥστε στήν καθημερινή προᾶξι νά δείχνῃ, ὅτι συντάσσεται μέ τό Χριστό. Καί ἐκεῖνο, πού εἶπε ἐξ ὀνόματός του ὁ ἀνάδοχος «**συντάσσομαι τῷ Χριστῷ**», νά τό πῆ τό ἴδιο τό παιδί σάν μεγαλώσῃ καί θαυμάσῃ τήν πίστι καί τήν ἀγάπη καί τή μοναδικότητα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

• Ὁ Σταυρός στό σημερινό βάπτισμα θά μπορούσε νά ἐντοπισθῇ στά πρόσωπα τῶν **γονέων**, πού προσφέρουν τό παιδί τους· στόν **ἀνάδοχο**, πού ἀναδέχεται τό νεοφώτιστο· καί στό **λειτουργό** τοῦ μυστηρίου.

Καί οἱ τρεῖς παράγοντες ὀφείλουν πρό τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος νά εἶναι ἔτοιμοι πνευματικά, διά τῆς **μετανοίας** καί **ἐξομολογήσεως**. Καί οἱ τρεῖς παράγοντες ἀναλαμβάνουν τό Σταυρό γιά τήν ἐν Χριστῷ **μόρφωσι** καί **αὔξησι** τοῦ παιδιοῦ. Σήμερα δυστυχῶς κατάντησε κοσμικό γεγονός ἡ βάπτισις ἑνός βρέφους. Ὁ λειτουργός δέν ἐξετάζει τήν πίστι καί μετοχή τοῦ ἀναδόχου στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Δέν προσπαθεῖ νά δημιουργηθῇ ἡ σοβαρότητα γιά τό μεγάλο μυστήριο. Ἄλλοι συζητᾶνε, ἄλλοι γελᾶνε, ἄλλοι κοιτάζουν ἄν θά κλάψῃ τό παιδί καί ἄλλοι διαγκωνίζονται γιά τό ποιό ἀπό τά προτεινόμενα ὀνόματα θά... ἐπικρατήσῃ, μέ ἀποτέλεσμα νά ὑποχωροῦν καί νά δίνουν (ἀντικανονικά βεβαίως) δύο ὀνόματα! Πῶς θά γίνῃ νά μετατρέψῃ τήν ἀτμόσφαιρα ὁ λειτουργός;

• Σταυρός τό βάπτισμα καί μέ ἄλλη ἔννοια. Τό βάπτισμα εἶναι ἡ σφραγίδα τῆς **ὁμολογίας** καί τῆς **ἀκολουθίας**. Ὁμολογεῖ ὁ κατηχούμενος, ὅτι θ' ἀκολουθήσῃ τό Χριστό, σηκώνοντας τό Σταυρό τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καί πολιτείας. Τό «ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι» (Μάρκ. ἡ' 34), ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεσι γιά τό βάπτισμα.

• Νεκρός πάνω στό Σταυρό ὁ Ζωντανός Κύριος! Μόνο καί μόνο γιά νά νεκρωθῶμε κι ἐμεῖς ὡς πρός τήν ἁμαρτία. «Οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτία, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ; Ἡ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;» (Ρωμ. στ' 2-3).

• Τό βάπτισμα ἐξαλείφει τίς ἁμαρτίες. Δέν ἐξασφαλίζει βεβαίως **διαρκῆ ἀπάθεια**. Αὐτό εἶναι τό **δέον**, ὄχι τό **συμβαῖνον**. Ἡ ἁμαρτία δυστυχῶς συνεχίζεται. Γι' αὐτό καί τό βάπτισμα, κατά κάποιον τρόπο, **συνεχίζεται**.

• Ὁ Χριστός **ἅπαξ** σταυρώθηκε. Ἐμεῖς πολλές φορές καλούμαστε νά πεθάνομε. Κάθε φορά, πού **μετανοοῦμε**, ἕνα **νέο βάπτισμα** ἐπιτελοῦμε.

Τό πρῶτο βάπτισμα, τοῦ ἁγιασμένου νεροῦ, ὄχι ἀπλῶς νεκρώνει τήν πρῖν τελεσθεῖσα ἁμαρτία μας, ἀλλά καί μᾶς χαρίζει τό δικαίωμα **διαρκοῦς θεραπειας**. Παίρνουμε, τρόπον τινά, «**κάρτα διαρκείας**». Εἶναι ἡ πίστις μας στό μυστήριο τῆς ἀφέσεως, στήν **ἐξομολόγησι**.

• Ὁ Χριστός **ἅπαξ** ἀναστήθηκε. «Ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει» (Ρωμ. στ' 9). Ἐμεῖς πολλές φορές ἀνασταινόμεσθε. Κάθε πτώσις μας πρέπει νά εἶναι καί μία ἀνάστασις. Ἀλλά τόσο ἡ νέκρωσις μέ τό βάπτισμα καί τή μετάνοια, ὅσο καί ἡ ἀνάστασις μέ τή νέα προσπάθεια, γίνονται «**εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ καί εἰς τήν ἀνάστασιν αὐτοῦ**», ἐπειδή Ἐκεῖνος σταυρώθηκε, θάφτηκε καί ἀναστήθηκε.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Δικαιοσύνη – Δικαίωση

Ρωμ. α' 16-18

Εὐαγγέλιο σωτηρίας (στ. 16)

Διάκονος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ Παῦλος. Βαθεῖα ἡ συνείδησις γιὰ τὸ βαρὺ του χρέος νὰ κηρύξη καὶ νὰ ἐμφυτεύσῃ τὸ Εὐαγγέλιο. Εἶναι τόσο τιμητικὸ γιὰ τὸν ἄλλοτε ἐχθρὸ τοῦ Χριστοῦ Σαῦλο νὰ μεταδίδῃ, ὡς Παῦλος, τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ εἶναι τόσο μοναδικὸ καὶ ἀναντικατάστατο τὸ μήνυμα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε οὔτε ντρέπεται, οὔτε κουράζεται γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο.

Ἀντίθετα, καὶ χαίρεται καὶ καυχᾶται ἐν Κυρίῳ. Γράφει, λοιπὸν στή συνέχεια τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς: *«Ὁὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γάρ Θεοῦ ἐστίν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι. Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι»* (στ. 16).

- Ἄλλου βέβαια λέει κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ «δέν ντρέπομαι γιὰ τὸ εὐαγγέλιο». Λέει τὸ «καυχῶμαι»: *«Ἐμοὶ δέ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»* (Γαλ. στ' 14). Χαρά καὶ καύχημά του ὁ Σταυρὸς, πού εἶναι καὶ ἡ οὐσία τοῦ Εὐαγγελίου. Γιατί γράφοντας στοὺς Ρωμαίους χρησιμοποιοῖ τὸ κατώτερο, τὸ «Δέν ντρέπομαι»; Μπορεῖ κάποιος νὰ μὴ ντρέπεται γιὰ τὴ δουλειά, πού κάνει, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ χαίρεται γι' αὐτήν. Τοῦ εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορο.

- Ἀσφαλῶς δέν συνέβαινε κάτι τέτοιο μὲ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Καὶ δέν ντρέπεται, ἀλλὰ καὶ χαίρεται καὶ καυχᾶται ἐν Κυρίῳ γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ Ρωμαῖοι ἦσαν τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως καὶ πιθανόν ν' ἄκουγαν στὸ περιβάλλον τους, ὅτι δέν εἶναι καὶ τόσο τιμητικὸ γιὰ ἓνα ὑψηλὸ πρόσωπο, γιὰ ἓναν ἀριστοκράτη, ν' ἀσχολῆται μ' ἓναν καταδικασμένο σὲ σταυρικὸ θάνατο, μ' ἓναν Ἰουδαῖο, μ' ἓνα μαρα-

γκό! Γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος λέει: *«Ἐγὼ δέν ντρέπομαι γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του»*.

Ὁ μαραγκὸς τῆς Ναζαρέτ ἦταν ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία τῆς Ρώμης. Ἐνας λόγος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ τὴς περγαμνῆς τῶν σοφῶν. Ἐνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ κόσμου. Μία σταγόνα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπείρως σπουδαιότερη ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὸν Παῦλο δέν ὑπάρχει σὺγκρισις. Ἄν γιὰ τοὺς χριστιανούς τῆς Ρώμης, ἐπηρεασμένους ἀπὸ τὸ κοσμικὸ φρόνημα, ὑπῆρχε πρόβλημα καὶ ντρέπονταν ἀνοικτὰ νὰ ποῦν, ὅτι λατρεύουν ἓνα σταυρωμένο, ἃς ἀκούσουν τὸ λόγο: *«Ὁὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ»* (στ. 16).

- Σήμερα πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, πού ντρέπονται σὲ τάχα ὑψηλὸ κοινωνικὸ ἢ μορφωτικὸ περιβάλλον νὰ προβάλλουν τὸ Χριστὸ καὶ τὸ Εὐαγγέλιό Του. Ἐκεῖνος δέν ντράπηκε γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο νὰ χύσῃ τὸ Αἷμα Του, κι ἐμεῖς ντρεπόμαστε γιὰ τὸ Εὐαγγέλιο ν' ἀνοίξουμε τὸ στόμα μας! Νὰ γιατί αὐτὴ ἡ ἐπαισχυντικὴ αἰσχυνὴ θά γίνῃ αἰτία νὰ κλεισθοῦμε ἔξω τῆς βασιλείας (Ματθ. ν' 38).

- Ὁ κόσμος εἶναι ἔτοιμος νὰ γελάσῃ, νὰ εἰρωνευθῇ, νὰ σέ προκαλέσῃ:

—Μέ τὸ Χριστὸ ἀσχολεῖσαι; Ὡστε τόσο καθυστερημένος εἶσαι;

Νὰ εἶσαι ἔτοιμος ν' ἀπαντήσῃς, ὅπως ἀπαντᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Μὴ ντραπῆς. Μὴ κοιτάξῃς κάτω ἀπὸ ντροπή. Νὰ καμαρώνῃς γι' αὐτὸ πού εἶσαι. Καὶ νὰ λές: Naί, τὸ Χριστὸ προσκυνῶ. Δέν προσκυνῶ κάποιον μοιχό, οὔτε κάποιον πατροκτόνο οὔτε κάποιον παιδοκτόνο, σάν αὐτοὺς πού σύ θαυμάζεις καὶ λατρεύεις. Προσκυνῶ αὐτόν, πού κατατρόπωσε τοὺς δαίμονες καὶ ὁ σταυρὸς του εἶναι τὸ πῶ φιλάνθρωπο ἔργο»*.

● Ὁ Παῦλος βέβαια γνώριζε τὴν ὑπεροχή τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅχι ἀπλῶς τὴν ὑπεροχή, ἀλλὰ τὴ μοναδικότητά του. Εἶναι «δύναμις Θεοῦ εἰς σωτηρίαν» (στ. 16). Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει, παρὰ μόνο τὸ Εὐαγγέλιο, ὁ Χριστός. Τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι ἡ νέα δύναμις στὸ κόσμο. Τὰ ἀδύνατα τὰ κάνει δυνατά. Ἀδύνατο τῶν ἀδυνάτων ἦταν ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν, ἡ ἀπολύτρωσις, ἡ αἰώνια ζωὴ καὶ βασιλεία. Κλειστός γιὰ τὸν ἀνθρώπο ὁ δρόμος πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Τὸ ἀδύνατο ἔγινε δυνατό μετὰ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, μετὰ ὅλο τὸ ἀπολυτρωτικὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ, πού μετὰ μία λέξι ὀνομάζεται Εὐαγγέλιο.

Ὅλοι σώζονται; (στ. 16)

● Δηλαδή, ἔχει τόση δύναμις σωστικὴ τὸ Εὐαγγέλιο, ὥστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σώζονται; Ἀσφαλῶς καὶ δὲν σώζονται ὅλοι. Πολλοὶ ἄρρωστοὶ ἔχουν ἀνάγκη κάποιου φαρμάκου, ἀλλὰ θεραπεύονται μόνο ὅσοι δέχονται τὸ φάρμακο. Ὅλοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὸ μοναδικὸ φάρμακο σωτηρίας, ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ σώζονται μόνο ὅσοι θέλουν νὰ δεχθοῦν τὸ Εὐαγγέλιο. Προσφέρεται ὁ Χριστός, χωρὶς ὅμως νὰ καταργῇ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Σὲ τοῦτο ἔγκειται ἡ συμβολὴ τοῦ ἀνθρώπου στὴν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας του. Προσφέρει τὴν ἐλευθερίαν του στὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ. Κι αὐτὸ τὸ **ΝΑΙ** τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου στὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ λέγεται Πίστις. Γι' αὐτὸ ὑπογραμμίζει ὁ Παῦλος: «Παντὶ τῷ πιστεύοντι» (στ. 16). Ὅλοι εἶναι δεόμενοι σωτηρίας, ἀλλὰ τελικὰ δὲν σώζονται οἱ δεόμενοι ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀποδεχόμενοι τὴ σωτηρία, διὰ τῆς πίστεως.

«Παντὶ τῷ πιστεύοντι» (στ. 16). Παντί... Καμία διάκρισις. Ἐνα τὸ προσόν, γιὰ νὰ σέ δεχθῇ ὁ Θεὸς στὴν ἀγκάλῃ τῆς σωτηρίας: Ἡ πίστις· μία πίστις, πού μεταφράζεται βεβαίως σέ ζωὴ. Ἀλλ' ἡ πίστις εἶναι τὸ εἰσιτήριο. Ἡ ζωὴ, ἡ ἀρετὴ εἶναι ἡ συνεχὴς θεώρησις τοῦ εἰσιτηρίου. Τί μεγάλο πρᾶγμα ἡ ἀπειρη, ἡ ἀντιρατιστικὴ, ἡ καθολικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ!

● Χωρὶς διάκρισι προσφέρεται ἡ ἀγάπη, ἡ σωτηρία. Τότε γιατί βάζει ὁ Παῦλος πρῶτα τοὺς Ἰουδαίους, λέγοντας: «Παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλληνι» (στ. 16); Δὲν γίνεται διάκρισις, ἂν κάποιος πάρῃ πρῶτος τὸ φάρμακο καὶ μετὰ ἀπὸ λίγος, εὐθύς ἄμέσως, κάποιος ἄλλος. Εἶναι λογικὸ, οἱ Ἰουδαῖοι, νὰ ἦσαν πρῶτοι στὴν πρόσκλησι τοῦ Εὐαγγελίου, ἀφοῦ ἦσαν

ἐγγύτερα στὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ στὶς προφητεῖες. Δυστυχῶς ἀπὸ πρῶτοι ἔγιναν τελευταῖοι, διότι δὲν πίστευσαν. Ἀπὸ πολὺ κοντὰ, βρέθηκαν πολὺ μακριὰ. Κι αὐτοί, πού βρίσκονταν μακριὰ, «ἐγγύς ἐγενήθησαν» (Ἐφεσ. β' 13).

Δικαιοσύνη = Δικαίωσις (στ. 17)

Ἐπὶ ὑπάρχουν πρᾶγματα, πού ἀνακαλύπτονται καὶ πρᾶγματα, πού ἀποκαλύπτονται. Ἡ σωτηρία ἢ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὰ, πού ἀνακαλύπτονται. Ἀποκαλύπτεται. Τὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι μόνο ὡς περιεχόμενο ἀληθειῶν καὶ διδασκαλίας, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἔργο σωτηρίας, εἶναι ἀποκάλυψις. Καὶ αὐτὸ, πού κάνει τὸ Εὐαγγέλιο στὴ γλῶσσα τοῦ ἀποστόλου Παύλου ὀνομάζεται «δικαιοσύνη», δηλαδή, δικαίωσις.

Σιγά-σιγά μπαίνει ὁ Παῦλος στὸ θέμα τῆς δικαίωσης, πού εἶναι τὸ κύριο θέμα τῆς πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερο θέμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως· θέμα ζωῆς. Λέει στὸν ἐπόμενο στίχο: «Δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν, καθὼς γέγραπται· Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται» (στ. 17).

Ἡ λέξις «δικαιοσύνη» ἔχει τρεῖς σημασίες στὴν Ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου καὶ γενικότερα στὴν Ἁγία Γραφή.

● Σημαίνει αὐτὸ, πού καὶ σήμερον ἀπὸ πλευρᾶς σχέσεων τῶν ἀνθρώπων ὀνομάζουμε δικαιοσύνη. Ἀπονομή τοῦ δικαίου.

● Σημαίνει τὴν καθόλου ἀρετὴ. Δίκαιος στὴ Γραφή εἶναι ὁ ἐνάρετος (Ματθ. α' 19. Λουκ. β' 25).

● Σημαίνει τὴ δικαίωσι, τὴν ἄφεσι τῶν ἁμαρτιῶν, τὴ λύτρωσι, τὴ σωτηρία. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὑπάρχει ὁ δικαίων καὶ ὁ δικαιοῦμενος. Δικαίων εἶναι ὁ Θεός, δικαιοῦμενος εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Καὶ δικαιοῦται ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νά... δικαιοῦται! Δὲν εἶναι δικαίωμα τοῦ ἡ δικαίωσις· δικαίωμα, πού τοῦ ἀνήκει κατὰ λόγους δικαιοσύνης καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἀξιωμασθῶν πράξεων του. Ἡ δικαίωσις του δίδεται δωρεάν, ἐν ὀνόματι τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ.

Γι' αὐτὸ λέει, ὅτι «ἀποκαλύπτεται δικαιοσύνη Θεοῦ» (στ. 17). Τὸ φάρμακο τῆς «δικαιοσύνης», τῆς σωτηρίας, δὲν μπορούσε νὰ τὸ βρῇ μόνος ὁ ἄνθρωπος, νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Τὸ ἀπεκάλυψε ὁ Θεός, ὅταν ἄρχιζε νὰ πραγματώνεται τὸ προαιώνιο σχέδιό Του ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Μετὰ τὴν ἐκείνη δικαιοσύνης δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ζυγισθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ βρεθῇ ἐν τάξει ἐνώπιον τοῦ

Θεοῦ. Κάθε ζύγισμα σ' αὐτή τή ζυγαριά, θά μᾶς ἔδειχνε ἐλλιποβαρεῖς. Ὁ Θεός θέλησε νά ἀποκαλύψῃ νέα ζυγαριά, πού ζυγίζεται ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι ἡ ζυγαριά τῆς ἀγάπης. Εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. «*Ζυγός δικαιοσύνης εὐρέθη ὁ σταυρός Σου*».

● Ἡ δικαίωσίς μας δέν εἶναι καρπός τοῦ δικού μας ἰδρώτος, τοῦ δικού μας ἀγώνα, τῶν δικῶν μας δακρῶν. Ὅσα δάκρυα καί αἶμα καί ἰδρώτα κι ἄν χύναμε, ὁ παράδεισος γιά μᾶς δέν θά ἀνοίγῃ. Τώρα ἀνοίγει ὁ παράδεισος σ' ὅσους πιστεύουν, ὅτι ἡ δικαίωσις εἶναι ὁ Χριστός καί ἀγωνίζονται νά φανοῦν ἄξιοι αὐτῆς τῆς δικαίωσης, τῆς θυσίας τοῦ Σταυροῦ.

Πίστις, ἀλλά καί ἔργα (στ. 17)

● Ἐδῶ δημιουργήθηκε μία παρεξήγησις. Πολλοί κράτησαν μόνο τό ὅτι ὁ ἄνθρωπος σώζεται μέ τήν πίστι καί ἐξέκλιναν ἀπό τίν... ὀρθή πίστι! Ἰσχυρίζονται (προτεστάντες κ.λπ.), ὅτι ἀρκεῖ νά πιστέψῃ κανεῖς στό αἶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, γιά νά σωθῇ! Τά ἔργα του δέν παίζουν κανένα ρόλο στήν ὑπόθεσι τῆς σωτηρίας!

Πρόκειται βέβαια γιά πλάνη, γιά αἵρεσι. Ἀπό τήν πίστι ξεκινᾷ ἡ σωτηρία. Ἐδραιώνεται ὁμως μέ τά ἔργα. Θά τό δοῦμε καλύτερα σέ ἄλλα σημεῖα τῆς Ἐπιστολῆς. Ἐδῶ νά ὑπογραμμίσουμε ἐκεῖνο, πού λέει στή συνέχεια τοῦ στίχου ὁ Παῦλος: «*Καθώς γέγραπται Ὁ δέ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται*» (στ. 17). Τό ρητό εἶναι παρμένο ἀπό τό βιβλίον τοῦ Ἀββακούμ (β' 4). Σώζεται ἐκ πίστεως, βεβαίως, ἀλλά ποιός; Ὁ **δίκαιος**, δηλαδή, ὁ ἐνάρετος. Ἡ πίστις δι' ἔργων γίνεται πρόξενος τῆς σωτηρίας (Γαλ. ε' 8).

● Ἡ πίστις εἶναι ἡ ρίζα. Τά ἔργα τά καλά, ἡ ἀρετή, εἶναι ὁ καρπός ἐδῶ, σέ τούτη τή ζωή. Καί τότε ἔρχεται καί ὁ καρπός τῆς ἄλλης ζωῆς, πού εἶναι ἡ αἰώνια ζωή καί βασιλεία. «*Ζήσεται*» (στ. 17). Θά ζήσῃ ὅποιος πιστεύει στό εὐαγγέλιον καί ζῆ κατά τό εὐαγγέλιον. Θά ζήσῃ κοντά στό Θεό καί τώρα καί στό μέλλοντα αἶωνα.

Ὅργη τοῦς ἀσεβεῖς (στ. 18)

Δύναμις σωτηρίας εἶναι τό Εὐαγγέλιον. Ἄλλ' εἶναι καί δύναμις τιμωρίας καί κολάσεως. Ὅσοι ἐνσυνείδητα κοντράρουν στήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ, λέγονται ἀσεβεῖς. Ὅπως, λοιπόν, στούς ταπεινοῦς καί δικαίους ἀποκαλύπτει ὁ Θεός τό φῶς τοῦ εὐαγγελίου Του, ἔτσι στούς ἀσεβεῖς ἀποκαλύπτει τή φρίκη τῆς ὀργῆς Του. Λέει γι' αὐτή τήν τρομερή ἀποκάλυψι τῆς τιμωρίας τῶν

ἀσεβῶν: «*Ἀποκαλύπτεται ὀργή Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπί πᾶσαν ἀσεβειαν καί ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τήν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων*» (στ. 18).

● Ὑπάρχει κι αὐτή ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἔστω κι ἂν θέλουμε νά τήν ξεχνᾶμε, διότι μᾶς ἀρέσει νά μιλάμε μόνο γιά ἕναν ἀγαθό καί φιλόανθρωπο Θεό. Κι εἶναι βέβαια ἔτσι ὁ Θεός, ἀλλά γιά ὅσους Τόν θέλουν ἔτσι. Γιά ὅσους ἐπιλέγουν τήν τιμωρία, δέν μπορεῖ νά μή ὀργισθῇ ὁ Θεός καί νά κρύψῃ τήν τιμωρητική Του δύναμι. Ὅταν τιμωροῦσε τοὺς ἀσεβεῖς Αἰγυπτίους, εἶπε: «*Αὕτη ἐστίν ἡ δύναμίς μου ἡ μεγάλη*» (Ἰωήλ β' 25). Κι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε: «*Φοβήθητε μᾶλλον τόν δυνάμενον καί ψυχὴν καί σῶμα ἀπολέσαι ἐν τῇ γενένη*» (Ματθ. ι' 28).

● Ὑπάρχει ἡ στοργή τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει καί ἡ ὀργή. Στοργή γιά ὅσους μετανοοῦν μέ ταπείνωσι. Ὅργη γιά ὅσους ὑψώνουν ὑπερήφανα τό κεφάλι καί ἀσεβοῦν στήν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἀναφέρεται κυρίως ὁ Παῦλος στούς πρό Χριστοῦ ἀνθρώπους, στούς ἐθνικούς (εἰδωλολάτρεις). Τήν ἀλήθεια τήν εἶχαν καί τήν ἔχασαν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τή βασική ἀλήθεια. Τούς τήν διδάσκει, θεωρητικά μὲν ὁ ἔξω κόσμος, τό σύμπαν, πρακτικά δέ ὁ ἔσω κόσμος, ἡ συνειδήσις.

Οἱ πολλοὶ ἀσεβῆσαν στό Θεό, κι αὐτοὶ ἔφαχναν νά βροῦν τό Θεό. Ὁ Θεός τοὺς ἔδειχνε τό πρόσωπό Του, κι αὐτοὶ κατασκεύαζαν ψεύτικους θεούς! Κι ἡ ἀσέβεια ὡς πρὸς τήν ἀλήθεια γινόταν ἀσέβεια καί ὡς πρὸς τή ζωή. Ἀδικία καί αἰσχροπία καί ἐγκλήματα παντοῦ.

● Κι ἂν αὐτά ἰσχύουν μία φορά γιά τοὺς ἐθνικούς, τοὺς πρό Χριστοῦ ἀνθρώπους, ἰσχύουν κίλιες φορές γιά τοὺς μετὰ Χριστόν, καί μάλιστα γιά τοὺς χριστιανούς, ὅταν πρόκειται περὶ ἀνθρώπων «*τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων*» (στ. 18).

Ἄλλοι περιφρονοῦν τόν ἀληθινὸ Θεό. Αὐτό εἶναι ὕβρις καί ἀσέβεια. Ἄλλοι ἔχουν θεωρητικὴ πίστι (τὴν ἀλήθεια), ἀλλά ζοῦν μέ ἀδικία καί προκλητικὴ αἰσχροπία καί σκληρότητα καί ἀμετανοπία. Αὐτό εἶναι προκλητικὴ ἀσέβεια. Καί ἡ ἀπουσία τοῦ καλοῦ εἶναι ἀδικία. Καί ἡ ἀδιαφορία γιά τόν ἄλλον εἶναι ἀδικία. Πολύ περισσότερο ἀδικία εἶναι ἡ κλοπή, ἡ συκοφαντία, ὁ φθόνος, ὁ φόνος.

Πότε ἀποκαλύπτεται αὐτὴ ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ;

● Καί σέ τούτη τή ζωή ξεσπάει κάποτε (ὅχι πάντοτε) ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ γιά τὴν ἀσέβεια καί σκληροκαρδία.

● Ἀλλά κυρίως καί πάντοτε στήν ἄλλη ζωή γιά τοὺς ἀμετανοήτους ἀσεβεῖς.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι ἐχούμενοι!

Περισσεύει ἡ ἀγάπη Του

Ε Χριστός μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τῆ σκλαβιά τῆς ἁμαρτίας. Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί μας πλήρωσε περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειάζονται. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος μ' ἓνα πολὺ παραστατικό παράδειγμα φανερώνει τὸ περισσὸν τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

• Φαντασθῆτε κάποιον, πού γιὰ χρέος δέκα ὀβολῶν μπαίνει στὴ φυλακή. Κι ὄχι μόνο αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἡ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του. Καὶ ξαφνικά ἔρχεται ἓνας ἄγνωστος σ' αὐτόν εὐεργέτης. Καταβάλλει ὄχι μόνο τοὺς δέκα ὀφειλομένους ὀβολούς, ἀλλὰ χιλιάδες χρυσᾶ νομίσματα! Κι ὕστερα παίρνει τὸ φυλακισμένο καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὴ βασιλική του αὐλή, καὶ τὸν ἀνεβάζει στὸ θρόνο τῆς πύθης ἔνδοξης ἐξουσίας!

Τί θὰ λέγαμε γι' αὐτόν τὸν εὐεργέτη; Ὅτι ἔκανε πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα χρειαζόταν μία ἀπλή ἀποφυλάκιση (Ε.Π.Ε. 17,20).

• Ὁ Χριστός δέν κατέβαλε μόνο ὅσα χρωστούσαμε. Πλήρωσε πολὺ περισσότερα. Προσέφερε τὸ πανάγιο Αἷμα του, πού δέν ὑπάρχει τιμὴ νὰ ὑπολογισθῆ. Δέν μᾶς λευτέρωσε μόνο ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἔκανε κάτι πολὺ περισσότερο. Μᾶς χάρισε τὴ βασιλεία Του. Δέν σώζει μόνο λίγους. Σώζει πολλούς. Μπορεῖ ὅλους νὰ σώσει, κι ἄλλους τόσους, κι ἄλλους τόσους!

Πλούσιος ὁ Χριστός «ἐν ἐλέει», ἐνεργεῖ ἀναλόγως γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἐνῶ ἀπὸ μᾶς δέν ζητάει πολλά, ἔκεινος τὰ δίνει ὅλα. Καὶ μέ τὸ παραπάνω. Δίνει τὸ ἀντίδοτο φάρμακο, γιὰ νὰ γιατρευθοῦμε ἀπὸ τὴ νόσο τῆς ἁ-

μαρτίας. Καὶ στὴ συνέχεια χαρίζει καὶ τὸ κλειδί τῆς βασιλείας Του!

Ζώντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος αὐτὸ τὸ περίσσευμα τῆς χάριτος, λέει: «*Ὁὐ φάρμακον ἐλάβομεν ἀντίρροπον τοῦ τραύματος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑγίαν καὶ εὐμορφίαν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ ἀξιώματα πολὺ τὴν ἡμετέραν ὑπερβαίοντα φύσιν*» (Ε.Π.Ε. 17,18).

Μετάφρασις: Ὅχι μόνο λάβαμε τὸ φάρμακο, πού εἰδικά καταπολεμεῖ τὸ νόσημα καὶ θεραπεύει τὸ τραῦμα μας, ἀλλὰ λάβαμε καὶ ὑγία καὶ ὁμορφιά καὶ τιμὴ καὶ ἀξιώματα, πού κατὰ πολὺ ξεπερνοῦν τὴ δική μας φύσι.

Ἡ ἀναίδεια ἔγινε... καύχησις!

Κ ινδυνεύουμε! Ἀπὸ τί; Δέν καταλάβατε; Κινδυνεύουμε νὰ θεωρηθοῦμε καθυστερημένοι, διότι δέν θέλουμε ὁ βουρκος νὰ διοχετεύεται ἐλεύθερα, ἀσύδοτα, γιατί ὄχι καὶ ὑποχρεωτικά μέσα στὰ σπίτια μας! Ἐν προκειμένῳ ὁ βουρ-

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἔτησίαν συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερική: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἑπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

κος είναι ή **διαστροφή** τής σεξουαλικότητας. Ναι, όσο κι αν ή μειονοψηφία τών **όμοφυλοφίλων** θέλη νά επιβληθῆ στό κοινωνικό σύνολο, ή όμοφυλοφιλία είναι βουρκος ανηθικότητας καί διαστροφῆς.

- Μέχρι πρό τινος ἦταν αδιανόητο νά οργανωθῆ παρέλασις ἀνδρῶν, πού νά φωνάζουν μέ πανώ: «*Εἶμαστε ἄνδρες!*»! Τό δικαίωμα νά εἶσαι ἄνδρας δέν τό ἐπιλέγεις οὔτε τό διεκδικεῖς. Εἶναι **δῶρο** τοῦ Θεοῦ. Φυσικά τό ἴδιο ἰσχύει καί μέ τίς γυναῖκες. Εἶναι αδιανόητο νά κάνουν παρέλασι καί συλλαλητήριο μέ σύνθημα: «*Εἶμαστε γυναῖκες!*»! Τό δικαίωμα νά εἶσαι γυναίκα δέν τό ἐπιλέγεις. Στό χαρίζει ὁ δημιουργός Θεός, μόνος ἀρμόδιος γιά τή διάκρισι τών φύλων, ἀφοῦ Ἐκεῖνος «ἐποίησε τόν ἄνθρωπον **ἄρσεν καί θῆλυ**».

- Δέν εἶναι ρατσισμός ή ταυτότητα τοῦ φύλου. Εἶναι ἀναγνώρισις πραγματικότητας. **Ρατσισμός** εἶναι ή διάκρισις ὡς πρὸς τήν **ἀξία**. Αὐτό πού λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «οὐκ ἐν ἄρσεν καί θῆλυ» (Γαλ. γ' 28) ἀφορᾷ στήν **ισότητα**, ὄχι στήν **ὁμοιότητα**. Ὡς ἄνθρωποι καί οἱ δύο, καί ὁ ἄνδρας καί ή γυναίκα, ἔχουν ἴση ἀξία· εἶναι **ισότιμοι**. Ὡς πρὸς τή σωματική ὁμως διάπλασι, τή βιολογική οργανωτικότητα καί τούς ρόλους, εἶναι **διαφορετικοί**.

- Αὐτονόητα τό ἀρρενωπό καί ή θηλυκότητα. Βεβαίως μιλάμε γιά «**νορμάλ**» ἄνθρώπους. Ἡ διαστροφή τοῦ κατὰ φύσιν στό παρά φύσιν πάντοτε ὑπῆρχε σέ ὠρισμένα ἄτομα. Ἄλλά ποτέ δέν εἶχε τή θρασύτητα ή διαστροφή νά ὑψώση πυγμή καί νά ἀποκτήση **νομική καί κυβερνητική κάλυψι**, ὥστε νά θέλη νά... ἐπιβληθῆ!

- Καί ὁμως! Αὐτό πού συνέβη στήν πλατεία Συντάγματος στίς 10 Ἰουν. 2017 καί λίγο ἀργότερα στή Θεσσαλονίκη, εἶναι προκλητικότατο. Ἐγινε «*παρέλασις ὑπερηφάνειας*» ὄλων τών διεστραμμένων, ὄλων τών όμοφυλοφίλων, πού ἀνήκουν στήν κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ (Λεσβιακοί, Ὅμοφυλόφιλοι, Ἀμφισεξουαλικοί, Τρανσεξουαλικοί, Κουήρ, Ἴντερσέξ).

- Στήν πραγματικότητα ἦταν παρέ-

λασις κυβερνητικῶν στελεχῶν καί τών ὁμοίων τους. Φανταζόμαστε νά μή θιγοῦν (ἄλλωστε καυχῶνται γιά τίς φιλικές πρὸς τούς όμοφυλοφίλους ἀπόψεις τους) ὑπουργοί καί βουλευτές, πού πρωτοποροῦσαν, ὅπως ὁ Νίκος Φίλης, ὁ Εὐκλείδης Τσακαλῶτος (κρατοῦσε καί τό πανώ!), ὁ Νίκος Καρανίκας, ή Ζωή Κωνσταντοπούλου καί πολλοί ἄλλοι. Τήν ἐκδήλωσί τους ὠνόμασαν **Gay Pride 2017**.

- Εἶχαμε κάποτε σκεφθῆ, ὅτι ὁ κ. Ἀλέξης Τσίπρας καί ή παρέα του, πού μᾶς κυβερνοῦν, καθόλου δέν ἐνδιαφέρονται γιά τήν **οἰκονομική κρίσι**, πού μαστίζει τόν τόπο καί ὠθοῦνται στήν πείνα καί τήν ἐξαθλίωσι οἱ μικροσυνταξιῶχοι καί οἱ ἀνεργοί (καί μάλιστα οἱ νέοι). Εἶχαμε ὑποψιασθῆ, ὅτι βρίσκονται κολημένοι στίς καρέκλες τῆς ἐξουσίας μόνο καί μόνο γιά ν' ἀλλάξουν τήν... κοινω-νία! Δηλαδή, γιά νά ἀλλοιώσουν τήν ἱστορία, τή χριστιανική παράδοσι, τό οἰκογενειακό δίκαιο, τά ἦθη καί τά ἔθιμά μας, αὐτό πού καλοῦμε **Χριστιανισμό καί Ἑλλάδα**.

- Τώρα δέν ὑποψιαζόμαστε. Τό... βεβαιώνουν οἱ ἴδιοι. Δήλωσε ὁ ὑπουργός Οἰκονομικῶν κ. Τσακαλῶτος: «*Δέν εἶναι ὅλα οἰκονομία. Εἶναι ἐξ ἴσου σημαντική ή ἀνδριανή συγκέντρωσις τοῦ **Gay Pride**. Κάνουμε ἐπαναξιολόγησι τών ἀρχῶν μας, τήν ἀμφισβήτηση τών κοινωνικῶν κατασκευασμένων ἐννοιῶν καί στερεοτύπων*».

Γιά τόν κ. Τσακαλῶτο σημασία δέν ἔχει νά πάρη 50 εὐρώ παραπάνω ή γρη-ούλα μέ τά 400 εὐρώ σύνταξι. Σημασία ἔχει νά πάρη ἀριστεῖο μεγαλείου ἕνας όμοφυλόφιλος μόνο καί μόνο γιατί **καυχᾶται**, ὅτι εἶναι όμοφυλόφιλος!

Μέ τήν εὐλογία τοῦ κ. Τσίπρα!

Ἡ κυβερνητικοί ὁδηγοί τῆς παρελάσεως στό Σύνταγμα τών ἐκφύλων ἐπικροτοῦσαν τήν προβολή συνθημάτων μέ πλακάτ, μέ φράσεις: «*Οὔτε ἀγόρι οὔτε κορίτσι, ἀπλῶς ἄνθρωπος*» -

«Δέν είμαι μιά φάση» - «Είμαι γκέϊ και σᾶς καίει»!

• Τήν εὐλογία τους στήν παρέλασι τῶν ὁμοφυλοφίλων ἔδωσαν καί ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Καμίνης καί ὁ ὑπουργός Παιδείας κ. Γαβρόγλου, ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὁ πρωθυπουργός κ. Ἀλέξης Τσίπρας.

Εἶπε μεταξύ ἄλλων σέ σχετική συνέντευξι: «Ἀποδείχθηκε, ὅτι ἡ κοινωνία εἶναι πάρα πολύ πιό μπροστά ἀπό ὅσο ἐμεῖς πιστεύουμε... Ἀλλάξαμε τίς ζωές τῶσων ἀνθρώπων. Στόχος μας νά προσπαθήσουμε νά ἀλλάξῃ ἡ κοινωνία καί στά “μικρά”. Νά εἶναι ἡ Ἑλλάδα μιά σύγχρονη εὐρωπαϊκὴ χώρα σέ ὅλα, ὄχι μόνο στό νόμισμα».

• Θά ξερριζωθοῦν, λοιπόν, τά πάντα γιά νά περάσουν **ἐκφυλες** ἀντιλήψεις, πού δυστυχῶς στηρίζουν καί ἄλλα κόμματα. «Δίνουμε, λέει ὁ κ. Τσίπρας, τή δυνατότητα στοὺς συνανθρώπους μας, πού δέν αἰσθάνονται ἀνετα μέ τό φύλο πού τοὺς ἀποδόθηκε κατά τή γέννησή τους, νά προχωρήσουν στή διόρθωση φύλου, μέ ἐλαχιστοποίηση τῶν γραφειοκρατικῶν διαδικασιῶν...».

Θεωρεῖ δέ ὁ πρωθυπουργός κ. Τσίπρας χρεωμένο τόν ἑαυτό του στοὺς ὁμοφυλοφίλους! «Γι’ αὐτό ἄλλωστε -εἶπε- ζήτησα δημοσίως **συγγνώμη** ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας στή Βουλή, τή μέρα τῆς ψήφισης τοῦ “**συμφώνου συμβίωσης**” τῶν ὁμοφύλων».

• Μήπως, κ. Τσίπρα, ξεχάσατε, ὅτι δέν κυβερνᾶτε στή χώρα τῶν Σοδόμων καί τῆς Γομόρρας; Μήπως πρέπει νά ζητήσετε συγγνώμη ἀπό τοὺς προγόνους αὐτοῦ τοῦ τόπου, ἀπό τοὺς ἥρωες τοῦ Γένους, πού δέν εἶχαν τέτοια διλήμματα («εἶμαι ἀγόρι ἢ εἶμαι κορίτσι;»), ἀλλ’ εἶχαν ἄλλα διλήμματα, ἢ μᾶλλον ἀποφάσεις, ὅπως «**ἐλευθερία ἢ θάνατος**»;

• Ἄν ὁ ἀπόστολος Παῦλος πάλαψε γιά νά ἐξαγνισθῇ ἡ κοινωνία ἀπό τοὺς διεστραμμένους (ιδέ α’ κεφ. πρὸς Ρωμαίους), ἡ Ἐκκλησία σήμερα καλεῖται ν’ ἀγωνισθῇ γιά τήν **καθαρότητα** τοῦ βίου, γιά τήν **ἀγνότητα** τῶν νέων, γιά τήν **πιμότητα** τοῦ γάμου, γιά τήν ἀληθινὴ **οὐ-**

κογένεια καί γιά τόν καυτηριασμό πάσης ἀνωμαλίας καί ἀκαθαρσίας.

Τύποι «**κουμιστοί**» καί «**θηλυπρεπεῖς**» οὔτε στίς σκάλες τῶν ἱερῶν θυσιαστηρίων γίνονται ἀνεκτοί. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι **θεραπευτήριο**, γι’ αὐτούς ὅμως, πού παραδέχονται τήν ἀρρώστια τους, τήν ἀμαρτία τους, ἀκόμα καί τήν ἀνωμαλία τους. Θεραπεύει ἀσχημες καταστάσεις, δέν ἀνέχεται ἀνώμαλους τύπους, πού καυχῶνται μάλιστα γιά τό «**κουσούρι**» τους! Καί χῶρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὅλη ἡ Ἑλλάδα καί ἡ ἐκάστοτε κυβέρνησις.

Συμφώνησε ποτέ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος;

Ἡ ημοσιεύουμε ἀποσπάσματα ἐπιστολῆς, πού ἔστειλε ἡ **Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεολόγων** πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο καί πρὸς τά λοιπά μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐπιστολή ἔχει σχέσι μέ τό μάθημα τῶν **Θρησκευτικῶν**.

Πληροφορηθήκαμε, ὅτι ὁ σύμβουλος τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας κ. **Σταῦρος Γιαγκάζογλου**, σέ ἐπιμόρφωση θεολόγων (9 Μαΐου 2017) δήλωσε δημόσια, ὅτι ἔχει ἐπέλθει συμφωνία μεταξύ Πολιτείας καί Ἱεραρχίας γιά τά νέα Προγράμματα τοῦ μαθήματος τῶν **Θρησκευτικῶν**.

Ἄν ὁ ἰσχυρισμός τοῦ κ. Γιαγκάζογλου ἀληθεύει, θά θέλαμε νά μᾶς ἐνημερώσετε γιά τήν ἀντίστοιχη ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας, πού ἐμεῖς οἱ θεολόγοι δέν γνωρίζουμε, παρότι δημόσια τήν ἐπικαλεῖται ὁ κ. Γιαγκάζογλου.

Σέ περίπτωση πού δέν ἔχει συζητηθεῖ στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τό πόρισμα τῆς ἐπιτροπῆς διαλόγου, τότε ποιός ἔδωσε ἐγγυήσεις γιά τελικὴ συμφωνία; Καί γιατί καλοῦνται οἱ θεολόγοι γιά **ἐπιμόρφωση**, πρὶν ἀκόμα ὀλοκληρωθεῖ ὁ διάλογος καί πρὶν ἐγκρίνει ἡ Ἱεραρχία τά διορθωμένα Προγράμματα;

Ἔσεῖς εἶχατε διακηρύξει μέ παρέμβασή σας πρὸς τόν Πρωθυπουργό καί τοὺς Ἀρχηγούς τῶν πολιτικῶν κομμάτων καί τόν Ἑλληνικὸ λαό γιά αὐτά τά Προγράμματα, ὅτι:

1. «Είναι άπαράδεκτα, επικίνδυνα, δέν θά άποδώσουν καρπούς, αλλά θά προκαλέσουν μεγάλη ζημιά στην Παιδεία καί γενικώτερα στην Κοινωνία μας».

2. Έσεΐς είπατε, ότι «τό νέο μάθημα έγινε μία διδασκαλία ήθικης καί πολιτικής θεωρίας, καλλιτεχνικής παιδείας, κοινωνιολογία των θρησκειών, πολιτισμός καί ιστορία θρησκειών».

3. Έσεΐς είπατε, ότι «δέν μπορεί νά εκριζώνεται ή θεολογική έπιστήμη άπό τό μάθημα των Θρησκευτικών, προκειμένου τό μάθημα νά ύπηρετήσει σκοπούς πολιτικής καθοδηγήσεως».

4. Έσεΐς είπατε, ότι «τό μάθημα των Θρησκευτικών τώρα πλέον έγινε “κατηχητικό”, διότι προσπαθει, μέ σαφή πολιτικά κριτήρια νά κατηχήσει καί νά στρατεύσει τούς μαθητές σέ μία έκκοσμηκευμένη στάση άπέναντι στό θρησκευτικό φαινόμενο. Παράλληλα συντηρεί μία θεολογική ρηχή προσέγγιση της Όρθόδοξης Έκκλησίας, έκμηδενίζοντας την ιδιαιτερότητα του όρθοδόξου δόγματος καί της χριστιανικής παράδοσης, άφου τά καταβιβάζει καί τά μελετά στο έπίπεδο του άπλου κοινωνικού ή φιλοσοφικού κινήματος».

5. Έσεΐς είπατε, ότι «τά καινούργια προγράμματα μέ έπεισαν ότι δέν πρόκειται για θρησκευτικά, αλλά για έπιχειρήση αλλοιώσεως της πίστεώς μας».

Αυτά όλα, Μακαριώτατε, διωρθώθηκαν; Πότε; Πώς; Ποιές καί πού είναι οι διορθώσεις; Ό όρος πού θέσατε, νά έχουν Όρθόδοξο χαρακτήρα καί προσανατολισμό έκπληρώθηκε;

Η Ήρα Σύνοδος μπορεί νά βεβαιώσει τούς θεολόγους καί τόν έλληνικό λαό ύπεύθυνα, ότι άλλαξαν τά Προγράμματα καί έγιναν Όρθόδοξα; Η μήπως νά κλείσουμε τά μάτια καί νά εφαρμόσουμε τά Προγράμματα εκείνα, πού έδω καί έξι χρόνια άποδεικνύουμε μέ έπιστημονικά θεολογικά καί παιδαγωγικά έπιχειρήματα, αυτό πού καί έσεΐς διαπιστώσατε, ότι θά βλάψουν την παιδεία καί την έλληνική κοινωνία ως ακατάλληλα καί επικίνδυνα;

Όσοι μπορούν, στέλνουν τά 10 ευρώ έτησίως

Θά διευκολυνθή ή έκδοσις του περιοδικού μας, αν οι φίλοι αναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) καί για τό έτος 2017.

● Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στη διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Αθήνα.

● Του έξωτερικού τό έμβασμα στο όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.

Τό θέμα είναι άκρως σοβαρό, Μακαριώτατε. Αυτό πού προσλαμβάνουμε, μετά άπό τίς δηλώσεις του κ. Γιαγκάζογλου είναι τό έξης: Εΐτε κάποιος θεωρού, ότι ή Ήραρχία των Έπισκόπων είναι εύκολα χειραγωγήσιμη, ώστε δέν χρειάζεται νά χάνεται χρόνος, εΐτε ότι όλοι έμεις οι θεολόγοι, καί τό ίδιο τό μάθημα είμαστε πιόνια σέ ένα παιχνίδι, πού ύπηρετεί σκοπιμότητες, τίς όποιες ούτε τίς γνωρίζουμε ούτε τίς καταλαβαίνουμε.

Παρακαλούμε για τήν άπάντησή Σας.

Μέ σεβασμό άσπαζόμαστε

τή δεξιά Σας

Γιά τό Δ.Σ. της Π.Ε.Θ.

Ό Πρόεδρος

Κωνσταντίνος Σπαλιώρας

Ό Γενικός Γραμματέας

Παναγιώτης Τσαγκάρης.

Όστερα καί άπό τήν έπιστολή αυτή θέλουμε νά έλπίζουμε, ότι θά είναι δυναμική ή στάσις τόσο της Διαρκούς Ή. Συνόδου, όσο καί της έπικειμένης Συνόδου της Ήραρχίας.

Δέν είναι δυνατόν ένας άνθρωπος νά εκπροσωπή καί τό Όπουργείο καί τήν Έκκλησία. Καί, τό χειρότερο, νά ισχυρίζεται, ότι ή Έκκλησία έχει συμφωνήσει στο νά διδάσκεται ισότιμα Χριστός καί... Μωάμεθ!

Μέ πολλή ἐν Χριστῷ ἀναστάντι ἀγάπη
πατήρ Δανιὴλ Ἀεράκης

**Ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου,
ἀπαρχή**

† Ἀριστείδης Γ. Δημητρόπουλος

(Ἐπιθυμία του ἦταν νά γιορτάση μέ τήν πολύτεκνη οἰκογένειά του στό σπίτι του, στήν Τροιζήνα. Καίτοι βεβαρυμένος ἀπό τή σκληρή ἀρρώστεια, ἀνέβηκε στό μοναστήρι τῆς Κεχαριτωμένης γιά τήν Ἀνάστασι. Κοινώνησε. Καί ἦταν αὐτό τό Πάσχα τό τελευταῖο ἐπί τῆς γῆς. Τή Δευτέρα τοῦ Πάσχα τόν κάλεσε ὁ Κύριος γιά τό «καινόν», τό οὐράνιο Πάσχα.

Στήν ἐξόδιο ἀκολουθία τόν τίμησαν ὁ κληρικός καί ὁ λαός τῆς περιοχῆς.

Δημοσιεύουμε τήν προσλαλιά τοῦ σεβαστοῦ ἡγουμένου τῆς Κεχαριτωμένης καί πνευματικοῦ τοῦ μεταστάντος).

Ἀγαπητέ μου Ἀριστείδη.

Ὡς ἄλλος Ἰακώβ δι' ὅλης τῆς νυκτός ἕως πρωῆ παλαίψαμε μέ τόν Θεό (Γεν. 32,34). Ἡ οἰκογένειά σου. Ἰδίως ἡ γυναίκα σου, «μέ νύχια καί μέ δόντια!». Αὐτοί πού σέ ἀγαποῦν. Οἱ κοντινοί συγγενεῖς σου. Ἐπιστήμη, φάρμακα, ἐνδιαφέρον καί πάνω ἀπό ὅλα ἡ ταπεινή προσευχή μας.

Ὁ Θεός ἀλλιώως θέλησε! Γιά μιὰ ἀκόμη φορά ζήσαμε τό θέλημά Του. Ἀντίθετο στήν λογική μας. Ἀντίθετο στίς ἐπιθυμίες μας. Ἀντίθετο στήν λαχτάρα νά εἶσαι ἀνάμεσα μας.

Ὁ Κύριός μας θέλησε, ὁ χοϊκός Ἀριστείδης νά γίνῃ ἄριστος κατά Θεόν μέ ὅλη τήν σημασία τῆς λέξεως. Ἐζήσε τίς δύο γεννήσεις. Ἡ πρώτη τῆς μάνας του, πού ὀδηγεῖ στό θάνατο. Ἡ δεύτερη αὐτή πού ζοῦμε σήμερα, στήν προοπτική τῆς ζωῆς. Στήν αἰωνιότητα. Τό κέρδος τοῦ θανάτου εἶναι ἡ διακοπή τῆς ὁποιασδήποτε ἀμαρτίας. Ἄρα γι' αὐτόν πού ἐτοιμάζεται διά βίου εἶναι ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία.

Ὁ Ἀριστείδης ἀνήκει σ' αὐτούς. Ἐτοιμοπόλεμος καί μάχιμος. Καί μάλιστα τελευταῖα στήν ἀναπάντεχη καί ραγδαία σωματική ἐξασθένει, ἐμφανίσθηκε λαμπρότερο τό ψυχικό σθένος. Ἡ ἐτοιμότητα τοῦ

πνεύματος. Ἡ ἡλικία τοῦ Ἀριστείδη εἶναι σχετικά νέου στήν ἡλικία. Ἀλλ' ὁ Χριστός μας σταυρώθηκε 33 ἐτῶν.

«Οὐ ζήσεται ἄνθρωπος καί οὐχ ἀμαρτήσῃ». Δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού δέν ἔχει ἀμαρτίες. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν Ἀριστείδη. Χοϊκός ἦταν. Ἀλλά συγχρόνως συνεδύαζε χαρίσματα μοναδικά. Ὀλύμπιος στήν συμπεριφορά. Ἀτάραχος. Σιωπηλός. Μ' ἐλπίδα στόν Θεό γιά κάθε δοκιμασία.

Ἀγωνιστής στήν κατά Θεόν ζωὴν καί γεμάτος ἐνδιαφέρον γιά τήν οἰκογένειά του, ἀπό τό ὀλιγώτερον σημαντικό μέχρι τό πιό σπουδαῖο. Μέ συνέπεια στίς ἀρχές τῆς πίστεώς μας καί ὄχι μέ πολύ «σκόντο».

Ὁριμος ἦταν στήν ἡλικία ὅταν συνειδητά πλησίασε τόν Χριστό στό ἐξομολογητήριο τῆς Μονῆς. Ἀλλ' ὄχι μέ βῆμα σημειωτόν. Οὔτε μέ δισταγμοῦ καί ἀμφιβολίες...

Ἵπομονή. Σιωπή. Ἐργατικότητα. Ἐξυπηρέτησις. Ἀγάπη. Καταδεκτικός πρὸς ὅλους. Χωρίς σχόλια. Κατακρίσεις, κουτσομπολιά. Πάλαιψε γιά τόν δρόμο πού διάλεξε. Πάλαιψε γιά τήν οἰκογένειά του.

Πάλαιψε καί νίκησε. Ἐμεινε πιστός. Σήμερα ταξιδεύει χαρούμενος καί μέ θάρρος. Στό τέλος δοκιμάσθηκε δυνατότερα. Σάν χρυσάφι στήν φωτιά. Ψήθηκε σάν εὐγενεστός ἄρτος καί προσφέρθηκε στόν Θεό. Πυρὶ γάρ ὀλοκαυθθεῖς, ὡς ἄρτος ἡδύς, τῇ Τριάδι προσήνεκται».

Ἀφήνει σέ ὅλους μας σάν νά ἦταν κάτι φυσικό στήν ζωὴ του, πολύτεκνη κληρονομιά. Ἰδιαιτέρως στήν οἰκογένειά του. Κληρονομιά πνευματική. Πῶς κρατιέται ἡ οἰκογένεια; Τί σημαίνει νά ᾿σαι σύζυγος καί πατέρας; Πῶς ἀξιοποιεῖται ὁ χρόνος πού μάς χαρίζει ὁ Θεός; Πῶς στέκεται ὁ ἄνθρωπος μέσα στήν κοινωνία;

Ἀγαπητέ μας Ἀριστείδη! Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, πού συναντήθηκαν οἱ δρόμοι μας. Ὁ Κύριός μας σέ εὐλόγησε. Σέ ἐνδυναμωσε. Σάν εὐκαρπο κλῆμα καρποφόρησες. Ὡς πιστός δέχθηκες τό θέλημά Του. Καί τώρα περνᾷς στήν αἰωνιότητα.

Εὐχαριστοῦμε τόν Θεό γιά τό καλό σου τέλος. Γιά ὅλα τά καλά, πού θά συνεχίσουν νά βλαστάνουν ἀπό τό καλό σου παράδειγμα. Τήν ἀγαθή σου μνήμη. Ταξιδεύεις

λουσμένοι στο φῶς από τόν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης. Μέσα στήν ἀναστάσιμη χαρά.

Κι ἐμεῖς σέ συνοδεύουμε μέ τόν Ἀναστάσιμο καί Πασχάλιο ὕμνο τῆς νίκης. «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν...».

